

PERGALĖ

**Biblijos pamokos paaugliams
(10-14 metų)**



A-1(1)

Turinys

1 pamoka. Dievui nėra nieko neįmanomo	3 psl.
2 pamoka. Milžinai ir akmenys	5 psl.
3 pamoka. Mums neįmanoma – įmanoma Dievui	8 psl.
4 pamoka. Kas Dievas – Jehova ar Baalas?.....	10 psl.
5 pamoka. Balandžiai ir garbinimas	13 psl.
6 pamoka. Dabar jūs Jį matote, bet netrukus nebematysite	15 psl.
7 pamoka. Kelias į tarnavimą.....	18 psl.
8 pamoka. Kai Jėzus jaučia troškulį	20 psl.
9 pamoka. Draugystės strėlės.....	23 psl.
10 pamoka. Vertas pagarbos.....	26 psl.
11 pamoka. Kilniaširdiškumas ir teisingumas	28 psl.
12 pamoka. Apgaulė, užtraukusi mirtį	30 psl.
13 pamoka. Atgailauti ir gauti atleidimą.....	32 psl.

1 pamoka

DIEVUI NĖRA NIEKO NEJMANOMO

Tyrinėjimo tekstai: Pr 18, 1 – 16; 20, 1 – 6.

Įsimintina eilutė: „Argi yra Dievui negalimų dalykų” (Pr 18, 14).

Pagrindinė mintis: Dievas išpildo Savo pažadus; Jo malonės dovana skirta būtent mums.

Ar turite mažą broliuką ar sesutę? Jei taip, pasistenkite prisiminti, ką sakė jums tėvai apie galimą šeimos pagausėjimą. Ar jums atrodė, kad praėjo daugokai laiko iki sesers ar brolio gimimo? Ar kada nors atrodė, kad tai niekada neįvyks? Atsimenate, kokį džiaugsmą patyrė visi, kai pagaliau šeimoje atsirado mažas žmogutis? Abraomas ir Sara patyrė kur kas didesnę džiaugsmą, kai jiems gimė sūnus. Jie labai ilgai laukė šio džiaugsmingo momento. O buvo taip.

Karšta saulė kaitino visą apylinkę. Visur tvyrojo tylą ir ramybę. Gyvūnai susibūrę gulėjo pavėsyje, gindamiesi nuo įkyrių musių. Net triukšmingi paukščiai buvo ramūs, laukdami, kol praeis karštis.

Abraomas sėdėjo prie palapinės įėjimo. Jis ką tik pavalgė, buvo sotus ir patenkintas. Įdėmiai žvelgdamas į ramią aplinką, Abraomas džiaugėsi poilsiu. Galingi medžiai sudarė jam pavėsį. Tai buvo nuostabus vaizdas.

Palaipsniui Abraomo akys apsunko. Jis nusprendė nusnausti prieš popietinį darbą. Tai bus labai trumpas miegas. “Net jei man ir devyniasdešimt devyneri metai, – mąstė Abraomas, – aš vis tiek neeikvosiu savo laiko senatvės apsnūdimui”.

Bet kas tai? Abraomas išsibudino ir prisimerkė: artinosi kažkokie keliauninkai. Abraomas tą dieną nelaukė svečių, bet iš įpročio pastebėjo, kad keliauninkai pavargę nuo karščio ir labai išalkę. Abraomas atsistojo. “Sara! – pašaukė jis, – išeik iš palapinės”, – o pats nuskubėjo jų pasitikti.

Abraomas iki žemės nusilenkė svečiams, taip parodydamas pagarbą ir gerumą. “Gerieji žmonės, – tarė jis, – nepraeikite pro šalį, pailsėkite pas mane, pabūkite po medžiu; aš atnešiu šalto vandens ir nuplausiu jūsų kojas; po to jūs sočiai pavalgysite, atstatsite jėgas ir tęsite savo kelionę” (Pr 18, 3 – 5).

Trys keliauninkai vienas kitam nusišypsojo. Kaip nuostabu patekti į dosnaus žmogaus namus! “Labai dėkojam, – tarė jie, – mes su malonumu priimame tavo pakvietimą”.

Abraomas įsitikino, kad svečiai patogiai įsitaisė, ir nuskubėjo į palapinę. “Sara, – tarė jis, – paskubėk! Paimk pačių geriausių miltų ir iškepke duonos”. Po to išrinko patį geriausią veršiuką, jis įsakė jį papjauti ir paruošti maistą.

Kol vieni tarnai ruošė maistą, kiti atnešė vandens ir nuplovė dulkėtas keliauninkų kojas.

Valgant patarnavo pats Abraomas. Jis jiems davė visa, kas geriausia: aliejaus, pieno ir keptos veršienos.

Vienas, pagal išvaizdą vyriausias iš svečių, paklausė: “Kur tavo žmona Sara?”

Abraomas susiraukė: iš kur keleivis žino žmonos vardą? Kas tie žmonės? Kodėl jie klausinėja apie Sarą?

Vyriausias tęsė: “Po metų Aš vėl atvyksiu pas tave tuo pačiu laiku... ir Sara, tavo žmona, turės sūnų” (Pr 18, 10).

Tai buvo taip netikėta, kad Abraomo akys nušvito: dabar jis suprato, kas su juo kalbėjo! Tai buvo Tas Pats, kuris pažadėjo jam sūnų prieš dvidešimt penkerius metus!

Sara nejudėdama stovėjo palapinės gilumoje už užlaidos. Tai buvo vienintelė vieta, kur ji

galėjo klausyti medžių šešėlyje vykstančio pokalbio. Tais laikais moterims nebuvo leidžiama sėdėti prie stalo su svečiais. Išgirdusi Keliauninko žodžius, Sara tyliai nusijuokė. Dvidešimt penkerius metus Abraomas tik ir tvirtino, kad jie turės sūnų. Rodė, kad jis iš tikrųjų vis dar tuo tiki, ir Sara kurį laiką tuo tikėjo, vylėsi. Bet dabar jai jau buvo virš 89 metų! “Nejaugi aš iš tikrųjų galiu pagimdyti vaiką tokioje senatvėje?” – nesuvokė Abraomo žmona.

Staiga Sara iš nuostabos sustingo, išgirdusi, kaip Keliautojas paklausė Abraomo: “Ko Sara juokiasi, sakydama: “Nejau aš iš tikrųjų galiu pagimdyti, kai taip susenau?” Ar yra kas neįmanoma Dievui? Paskirtu laiku, kitais metais, ateisiu pas tave, o Sara turės sūnų” (Pr 18, 13–14).

Sara nepastebimai išėjo iš palapinės ir ištarė pirmus į galvą atėjusius žodžius: “Aš nesijuokiau”. Jai pasidarė gėda dėl savo juoko ir nepasitikėjimo. Ji labai sumišo.

“Ne, tu juokeisi, Aš nesuklydau”, – geranoriškai atsakė Keliauninkas. Kadangi Jis buvo Dievas ir pats niekada nieko neapgaudinėjo, bet galėjo atleisti nevalingą melą.

Staiga Sara suvokė, kad pats Viešpats atėjo ją pastiprinti ir suteikti viltį. Pats Dievas aplankė ją palapinę! Jo žodžiai giliai įstrigo Saros širdyje. Dievas, kuris viską sukūrė iš nieko, gali duoti jai vaiką! Žinoma, Jis gali tai padaryti! Duoti jai tikrą jos vaiką! Ji to troško labiausiai už viską pasaulyje! Kai Sara sugrįžo į savo atokią vietą, jos akys prisipildė ašarų. Tai buvo atgailos, vilties ir džiaugsmo ašaros.

Sabata

Perskaitykite įsimintiną eilutę. Parašykite ją ant ilgo siauro klaustuko formos (?) popierėlio. Aplink apibrėžkite spalvotą rėmelį, po to iškirpkite ir pritvirtinkite ženklą tokioje vietoje, kad būtų galima dažnai perskaityti šią eilutę (ant durų, ant veidrodžio vonioje ir t.t.). Kartokite įsimintiną eilutę visą savaitę kiekvieną dieną.

Sekmadienis

Perskaitykite Pr 18, 1 – 8.

Žemiau atsakykite į klausimą, kodėl, jūsų nuomone, Abraomui buvo būtina tokią karštą dieną išeiti pasitikti keleivius ir pasiūlyti savo paslaugas, nors jie to neprašė? Kuo svarbus šis įvykis?

Paruoškite savo šeimai kokį nors valgį. Galite pasinaudoti paprastais receptais, pavyzdžiui, iškepkite bulvių, užkaiškite arbatos arba sutepkite sumuštinį. Papasakokite visiems, kokia Biblijos istorija paragino jus tai padaryti.

Pirmadienis

Jėzus Kristus Savo tarnavimo metu žemėje aiškino, kodėl būtina rodyti artimiesiems gerumą net tada, kai jie to neprašo. Perskaitykite Mt 25, 34 – 40. Kaip, jūsų manymu, ši Rašto vieta susijusi su Abraomo svetingumu keliauninkams, kurie ėjo pro jo palapinę? Išreikškite savo nuomonę vienu sakiniu ir jį užrašykite apačioje.

Antradienis

Perskaitykite Pr 18, 9 – 14.

Kartais mes neprašom Dievo kokių nors palaimų, nes jos mums atrodo neįmanomos. Sara visiškai prarado bet kokią viltį pagimdyti Dievo pažadėtą kūdikį. Ir kai ji išgirdo Viešpaties žodį, patvirtinantį Jo pažadą, ji nusijuokė, nes manė, kad šios palaimos įgyvendinimas neįmanomas.

O dabar sustokite minutę ir padėkokite Dievui už tai, kad Jis gelbsti jus dėka Savo malonės ir daro dėl jūsų tai, ko jūs patys padaryti negalite. Galbūt būtent šiandien buvo iškilęs pavojus gatvėje, bet Dievas jus saugojo nuo bet kokio blogio. Jūs nieko nežinote, bet Dievas padarė tai dėl jūsų.

Trečiadienis

“O Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo me nusidėjėliai” (Rom 5, 8).

Parašykite nedidelį eilėrašį, giesmę ar psalmę ir išreikškite juose savo jausmus apie Dievo meilę, kurios jūs nenusipelnėte. Jei jūs negalite to padaryti, pasiūlykite savo artimiesiems pagiedoti apie Dievo meilę rytą arba vakare prieš miegą.

Ketvirtadienis

Pakartokite Abraomo ir Saros istoriją (Pr 18, 1 – 14 ir Rom 5, 8) ir pagalvokite, kaip jūs galite pasidalyti su artimaisiais istorija apie Dievo malonę. Pavyzdžiui, pagalvokite apie gerus darbus, kuriuos jūs galite kam nors slapta padaryti šią savaitę, net jei tas žmogus su jumis blogai elgdavosi. O po to pažiūrėkite, kas iš to išeis.

Penktadienis

Iš pradžių perskaitykite Ef 2, 8–9, o po to išeikite į gamtą, pavyzdžiui, į parką. Suraskite ką nors, ką jūs laikote Dievo dovana jums. Kai jūs būsite tylioje vietoje, ištarkite arba užrašykite padėkos Dievui maldą už meilę, kuri skatina Jį duoti jums netgi tai, ko jūs nenusipelnėte. Atminkite: būti išgelbėtu – tai pati didžiausia dovana iš visų dovanų!

2 pamoka

MILŽINAI IR AKMENYS

Tyrinėjimo tekstai: 1 Sam 17 sk.

Įsimintina eilutė: „Viešpats – mano Uola, mano tvirtovė, mano Gelbėtojas! Mano Dievas – mano Uola, kur randu pastogę, mano skydas ir mano išganymo jėga, mano pilis!” (Ps 18, 3)

Pagrindinė mintis: Dievas – mūsų nugalėtojas; Jis laimi pergalę dėl mūsų.

Prisiminkite tuos laikus, kai jums patikėdavo kokį nors darbą ar pasiūsdavo su konkrečia užduotimi. Ar visada su malonumu jį atlikdavote, ar ta užduotis nesukeldavo jums baimės? Ar jūsų nuotaika prieš užduotį ir po jos įvykdymo skyrėsi? Šios dienos istorijoje jaunuolį pasiuntė su užduotimi, kuri virto rimtu susirėmimu. Bet jis nugalėjo daugiau nei vieną “milžiną”! Ir ne visi tie “milžinai” buvo paprasti žmonės.

“Dovydai, Dovydai! – pašaukė Jesė savo sūnų, – prieik, sūnau. Aš noriu, kad tu padarytum kai ką svarbaus.”

Dovydas ganė avis, kai tėvas pavedė jam padėti broliams, kurie kartu su Sauliumi kariavo prieš filistinus. Jesė norėjo, kad Dovydas paimtų truputį maisto ir nuneštų savo broliams, o taip pat nuneštų dovanas jų kariuomenės viršininkui. Kaip ir daugelis tėvų, Jesė nerimavo dėl savo vaikų ir norėjo sužinoti, ar jie gyvi.

Kitą rytą, dar prieš saulei patekant, Dovydas paliko avių kaimenę kito piemens priežiūrai, pasiėmė su savimi visa, kas reikalinga, ir išėjo. Po keturių valandų jis priėjo Sauliaus kariuomenę ir pradėjo ieškoti savo brolių. Visur buvo sambrūzdis ir jautėsi įtampa. Visi kariai buvo labai susijaudinę.

“Kas nutiko?” – paklausė Dovydas vieno iš kareivių.

“Filistinai surinko karius mus pulti, o mūsų kariai ruošiasi mūšiu”, – atsakė kareivis.

Dovydas sunerimo ir nubėgo ieškoti savo brolių.

“Ką tu čia darai?” – paklausė jo susierzinęs Eliabas.

“Aš atnešiau...”

“Slėpkis! Greitai gulk ant žemės!” Brolis šiurkščiai pačiupo jį už apykaklės ir paguldė kniūbsčiomis.

Staiga pasidarė tylu. Iš filistinų gretų išėjo milžiniškas žmogus, rūščia ir savim pasitikinčia išvaizda sustojo prieš rikiuotę. Saulės zuikučiai šokinėjo nuo jo varinio šalmo ant žvynuotų šarvų. Filistinas laikė tokį didelį kardą, kokio Dovydas anksčiau nebuvo matęs.

“Kas jis?” – paklausė Dovydas.

“Ša, tai Galiotas”, – kažkas sušnibždėjo.

“Išsirinkite karį ir tegul jis išeina su manim susikauti. Jei jis kovos su manim ir mane užmuš, tai mes tapsime jūsų vergais”, – šaukė Galiotas, o jo balsas skambėjo kaip griaustinis.

Dovydas tikėjosi, kad kas nors priims iššūkį, bet niekas net nepajudėjo iš vietos. Galiotas, neišgirdamas atsako, pradėjo šaukti dar garsiau. Mosuodamas ore didžiuliu kardu, Galiotas su patamsėjusiu nuo pykčio veidu šaukė: “Jūs bailiai! Aš prakeikiu Sauliaus ir Izraelio Dievą!”

“Reikia su juo kautis, – pagalvojo Dovydas, – juk nei vienas Izraelio kareivis neleis, kad taip kalbėtų apie mūsų Dievą”. Dovydas apstulbo, kai pamatė, kad Izraelio kariai iš baimės pradėjo trauktis.

“Kodėl mes leidžiam, kad jis taip kalbėtų?! – sušuko jaunuolis, kreipdamasis į savo brolius. – Mes turime uždrausti jam keikti mūsų Dievą! Kas atsitiko su Izraelio kariais? “

“Nusiramink, nesikarščiuok, mažyli, – tvirtai pasakė Eliabas. – Tu pats nežinai, ką kalbi. Pažvelk į jo ūgį! Jis beveik trijų metrų! Žinai ką, grįžk geriau namo ir ganyk savo avis, nes per tave mus visus čia užmuš!”

Dovydas kreipėsi į kitus karius: “Ar jūs taip pat galvojate? Jūs ką, visi išsigandote to milžino?” Kariai atsargiai ir nepastebimai pasitraukė, neatsakydami į jo klausimą, bet jie svarstė apie tai, ką jis pasakė. Kažkas perdavė Dovydo kritikavimą karaliui Sauliui, ir tas greitai pakvietė jį pas save.

Karalius paklausė: “Ką tu kalbi už mano karių nugarų?”

“Aš kalbu apie tai, – atsakė Dovydas, – kad mums neužtenka drąsos nugalėti tą filistiną”.

“Na, matai...” – pradėjo aiškinti Saulius, bet Dovydas pertraukė Saulių: “Valdove, jei niekas iš mūsų karių nenori kovoti su Galiotu, eisiu aš, ir tebunie tai, kas bus!”

“Tu? – nustebė karalius. – Bet tu juk toks jaunas, nemokantis karo meno ir neįvaldęs ginklo. O Galiotas viso to mokėsi nuo vaikystės”.

Dovydas drąsiai atsakė karaliui: “Tu teisus, bet Dievas laimės šią kovą dėl manęs. Aš žinau Jo jėgą. Kartą mano avį užpuolė meška, o kitą kartą liūtas, ir nors tada aš buvau tik mažas berniukas, Dievas davė man jėgos apginti savo avis. Aš įsitikinęs, kad šiandien Jis vėl padės man”.

“Karalius susimąstė, o po to pasakė: “Aš matau, kad tu drąsus ir atkaklus žmogus, aš leidžiu tau susikauti su Galiotu, bet tu turi užsidėti mano šarvus”.

Saulius pats apvilko Dovydui šarvus, bet jaunuolis su tokiais sunkiais šarvais visiškai negalėjo judėti.

“Dėkoju, karaliau, – padėkojo Dovydas, – bet aš negaliu kojų pajudinti iš vietos, tokie jie sunkūs! Leisk man kautis be jų”.

Karalius sutiko, ir Dovydas nusivilko sunkius šarvus. Jis padėjo juos prie Sauliaus kojų, pasiėmė piemens svaidyklę ir išėjo pro pirmąsias karių gretas susitikti su Galiotu.

“Dieve, tai Tavo kova, padėk man”, – tyliai meldėsi Dovydas.

Brisdamas per mažą upeliuką, Dovydas pasirinko penkis glitnius kumščio dydžio akmenėlius ir įsidėjo į piemenėlio krepšį. Širdyje skambėjo psalmės žodžiai: “Viešpats – mano Uola ir mano Išgelbėjimas. Kodėl turėčiau bijoti?”

Prisiartinęs prie Galioto, Dovydas pamatė, kad jis iš tikrųjų buvo labai didelis, daug didesnis, nei atrodė iš tolo.

Įdėmiai žvelgdamas į Dovydą, Galiotas stebėjo, kaip jis prie jo artinasi. Staiga Galiotas suvokė, kad prieš jį eina kovoti ne mokantis karo meną karys, o tik berniukas!

Filistinas įdėmiai pažvelgė į Dovydą ir, pamatęs jo rankoje svaidyklę, paklausė: “Ko tu eini prieš mane su pagaliu? Ar aš šuo?”

Dovydo atsakymas nuskambėjo aiškiai ir garsiai: “Tu eini prieš mane su ietimi, kardu ir skydu, o aš einu prieš tave Visagalio Viešpaties vardu”. Dovydas neskubėdamas įdėjo akmenį į svaidyklę.

Galiotas nusiėmė nuo galvos šalną ir garsiai nusijuokė Dovydui į veidą. Dovydas, nekreipdamas dėmesio į priešo juoką, pradėjo sukti svaidyklę. Akmuo su švilpesiu skrodė orą ir pataikė milžinui tiesiai į kaktą.

Galiotas susvyravo ir krito kniūbsčias. Tyla užpildė slėnį. Dovydas pajautė, kad kariuomenių žvilgsniai nukrypo į jį.

Išsigandę filistinai pradėjo bėgti, išvydę Galioto, prieš tai buvusio nenugalimo herojaus, mirtį.

Pergalės šūksniai nuaidėjo per Izraelio armiją, kariai jau nebebijojo savo priešų. Kova pasibaigė.

Dabar izraelitai žinojo, kad jie turi Nugalėtoją, stipresnį už Galiotą. Dievas laimėjo jiems pergalę. O šiandien Viešpats daro tą patį dėl mūsų. Dievas – mūsų Nugalėtojas. Jis laimi pergalę dėl mūsų.

Visą savaitę prisiminkite, kad Dievas – mūsų Nugalėtojas. Jis mums laimi pergalę.

Sabata

Sudarykite tų įvykių ar situacijų sąrašą, kurios jums atrodo baisiais “milžiniais”.

Paprašykite Dievo, kad Jis paimtų tas problemas Savo kontrolėn. Padėkokite Jam už pergalę prieš jūsų “milžinus”.

Sekmadienis

Suraskite akmenį, panašų į tą, kuriuo pasinaudojo Dovydas. Užrašykite ant to akmens įsimintiną eilutę. Padėkite akmenį matomoje ir pasiekiamoje vietoje. Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Pakvieskite Viešpatį, kad Jis kontroliuotų jūsų gyvenimą.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Sam 17, 38 – 40. Saulius norėjo, kad Dovydas apsisaugotų jo šarvais. Dovydas žinojo, kad šioje sunkioje kovoje jis niekada nelaimėtų pergalės, bet jis buvo įsitikinęs, kad Dievui nereikia žmogaus pagalbos! Pergalė buvo laimėta jau tada, kai Dovydas pasitikėjo Dangaus Nugalėtoju.

Pagalvokite apie šiuos žodžius. Pakalbėkite apie jų esmę su suaugusiais. Perskaitykite Ef 6, 19–20, ir tegul šios eilutės bus jūsų šios dienos malda.

Antradienis

Perskaitykite 1 Sam 17, 12 – 19.

Pamąstykite apie tai, ką perskaitėte. Ką jautė Dovydas, kai jo broliai išėjo kovoti su priešais, o jį paliko ganyti avis? Ar buvo jūsų gyvenime atvejų, kai jus “palikdavo namuose” būtent tada, kai jums nesinorėjo praleisti kokio nors svarbaus įvykio? Nupieškite Dovydą, kovojantį su Galiotu. Kas šiame įvykyje buvo svarbiausia? Atsakymą nupieškite. Melskitės, kad Viešpats padėtų jums priimti tai, ko jūs negalite pakeisti (suaugusiųjų įpareigojimai), ir pakeisti tai, ką galima pakeisti (nugalėti baimę).

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Sam 17, 1 – 11.

Sąsiuvinyje aprašykite Galioto šarvus. Kaip atrodo Galiotas? Nupieškite Galiotą su šarvais. Įvardykite kiekvieną šarvų dalį žmonių vardais ar daiktų pavadinimais, kurie trukdo jums patirti Dievo malonę. Pavyzdžiui: televizorius, knygos, kamuolys, šurkštumas, nekantrumas ir t.t.

Melskitės, kad Dievas padėtų jums išvengti žmonių ar dalykų, kliudančių patirti jums Dievo malonę.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 17, 20 – 37.

Ar buvo jūsų gyvenime tokių atvejų, kai jūs nenorėjote klausyti kurio nors jūsų šeimos nario? Pagalvokite apie žmogų, kurio jūs norėtumėte paklausti šiandien, o taip pat apie tą, su kuo jūs nedažnai susitinkate. Suplanuokite, kaip ir kada jūs norėtumėte praleisti su tuo žmogumi laiką, ir išpildykite tai, ką sugalvojote.

Melskitės Dievo pergalei dėl jūsų santykių pagerinimo su kitais žmonėmis!

Penktadienis

Perskaitykite 1 Sam 17, 45 – 47.

Šiame tekste suraskite tokią frazę, kuri jums reikštų kažką ypatinga, būtinai ją įsiminkite. Suraskite žodžius, liudijančius tai, kad Dievas yra jūsų nugalėtojas ir Tas, kuris ves jus į pergalę prieš jūsų gyvenime trukdantį „milžiną“. Užrašykite tai savo knygutėje.

Nupieškite skydą ir užrašykite pasirinktą frazę. Priklijuokite piešinį ant veidrodžio ar kitoje prieinamoje vietoje, kad tekstą matytumėte kiekvieną dieną.

Šios dienos maldoje pasakykite Dievui, kad jūs priimate Jį kaip savo Nugalėtoją. Padėkokite Jam už tai, kad Jis jūsų gyvenime laimi pergalės dėl jūsų.

Pastaba. Susiraskite gerą, storą sąsiuvinį. Apipavidalinkite jį kaip knygutę, skirtą užrašams ir piešiniams. Naudokitės šia knygute kiekvieną kartą, kai tyrinėsite Bibliją.

3 pamoka

MUMS NEĮMANOMA – ĮMANOMA DIEVUI

Tyrinėjimo tekstai: 2 Met 20, 1 – 30.

Įsimintina eilutė: „Ne jums kovoti šiame mūšyje. Būkite pasiruošę, laukite ir liudykite! Būkite pasiruošę, laukite ir liudykite pergalę Viešpaties, kuris su jumis“ (2 Met 20, 17).

Pagrindinė mintis: Dievas jau laimėjo mums pergalę.

Ar teko jums matyti „iš baimės sustingusį“ žmogų? O gal jūs patys ką nors panašaus patyrėte? Įsivaizduokite: jūs užlipote ant stogo pavaikyti balandžių ar į palėpę kažkokio daikto; staiga koja nuslysta ir jūs jaučiate, kad tuoj tuoj nukrisite ir susitrenksite. Mėšlungiškai kibdamiesi į bet kokį atsikišusį daiktą, išgirstate pažįstamą balsą: „Nebijok, nejudėk, tuojau tau padėsiu“. Per keletą akimirų stiprios tėvo rankos nukelia jus nuo to nelemto stogo ir padeda saugiai nusileisti ant žemės. Kartais mums būtina sustingti, nejudėti, kad suteiktume Dievui galimybę laimėti mums pergalę. Prieš daug metų žydų armija laimėjo pergalę paprasčiausiai stovėdami vietoje ir šlovindami Viešpatį.

Kartą pas žydų karalių Juozapatą suprakaitavusiu arkliu atšuoliavo nusikamavęs, apdulkėjęs pasiuntinys.

“Tegyvuoja didysis karalius!” – žemai nusilenkdamas kreipėsi žinianešys. – Didelė kariuomenė ateina prieš tave iš anapus jūros: moabitai, amonitai ir meunai. Jie jau priartėjo prie Jeruzalės”.

Karalius labai išsigando, bet prisiminė, jog Dievas pažadėjo Dovydui, kad padės Savo tautai, jei ji kreipsis su pagalbos prašymu. Juozapatas paskelbė visoje šalyje pasninką, ir į Jeruzalę susirinko žydai iš visų miestų prašyti Viešpaties pagalbos.

“O Viešpatie, teisk mūsų priešus, – kreipėsi karalius nuolankia malda į Karalių Karalių. – Šioje kovoje mes neturime jėgų nugalėti tiek daug priešų. Mes nežinome, ką daryti, bet mes klausome Tavęs ir laukiame Tavo atsakymo. Mes liksime Tau dėkingi, ką Tu mums beatsakytum į mūsų pagalbos maldavimą”.

Visi žydai, nuo mažo iki didelio, stovėjo prieš Viešpatį meldamiesi ir prašydami apsaugos ir pagalbos. Netikėtai kunigas Jahazielis pradėjo pro minią brautis artyn prie karaliaus.

“O, karaliau! Aš gavau žinią nuo Dievo! – jis garsiai sušuko. – Dievas sako, kad mums nereikia stoti į kovą! Tai Jo kova! Išeik su kariuomene pasitikti priešą ir pažiūrėk, kaip Dievas išvaduos jus. Atsistokite, stovėkite ir žiūrėkite į jums siunčiamą Viešpaties išgelbėjimą!”

Karalius Juozapatas parklupo ant kelių ir nusilenkė iki žemės dėkodamas Viešpačiui! Visi žydai pasekė jo pavyzdžiu ir dėkojo Dievui už pažadėtąją pergalę. Kai žmonės baigė melstis, vieningas pritarimo šūksnis nuvilnijo virš minios. Susirinkusieji suprato: Dievas išgirdo jų maldą ir jie išvys, kaip Jis atsakys į ją. Choras garsiai šlovino Viešpatį giedodami šlovinimo giesmes.

Kitą rytą anksti visi žydai su vaikais pasuko link kovos vietos. Kiekvienas norėjo pamatyti kovą, kurią Dievas kovos už juos. Ir vėl karalius Juozapatas atsistojo prieš tautą.

“Klausykite manęs, Judai ir Izraelio gyventojai! Atminkite, šioje kovoje kovos Dievas. Tikėkite Viešpačiu, ir Jis suteiks mums drąsos. Viešpats kalba per Savo pranašus. Tikėkite pranašais ir jums seksis. Jei elgsimės, kaip sako pranašai, tai būtinai laimėsime”.

Po to karalius Juozapatas liepė priekyje pastatyti puošniais drabužiais apsirengusių giedotojų būrį ir pasuko link kovos vietos kartu šlovindami Dievą:

“Dėkokite Viešpačiui, nes Jo ištikimoji meilė amžina”.

Tuo metu, kai žydai šlovino Viešpatį, Jis įžiebė nesutarimą priešų armijoje ir moabitai, amonitai bei meunai pradėjo tarpusavyje kautis. Kai karalius Juozapatas kartu su tauta pakilo ant kalvos, ten nebuvo nė vieno kario – priešai išžudė vieni kitus.

Žydai pasiėmė grobį, susirinko palaimų slėnyje ir padėkojo Viešpačiui. Po to karalius Juozapatas džiūgaudamas nuvedė savo žmones atgal į Jeruzalę. Grojant arfoms, fleitoms ir dūdoms žmonės valandų valandas giedojo šlovindami Viešpatį.

Greitai žinia apie tai, kad pats Viešpats kovojo prieš Izraelio priešus, pasklido po aplinkines karalystes ir kaimynai ilgam laikui paliko žydus ramybėje.

Visą savaitę atminkite, kad Dievas visada suteikia mums pergalę!

Sabata

Sudarykite tų problemų ir gundymų sąrašą, per kuriuos velnias nori jus nugalėti. Paprašykite Dievo pasiekti jums tą pergalę. Padėkokite Viešpačiui už pergalę, net jei problema neišspręsta.

Sekmadienis

Perskaitykite Įst 20, 1 – 4. Jei dabar jūs turite neišspręstą problemą ar susidarė situacija be išeities, iš kurios išsivaduoti jums niekas nepadės, leiskite Viešpačiui išpildyti šį pažadą ir padėkokite Jam už dovanotą jums pergalę.

Pirmadienis

Nupieškite ir iškirpkite kokį nors pergalės simbolį, užrašykite ant jo įsimintiną eilutę. Pakabinkite jį savo kambaryje, kad savaitės bėgyje galėtumėte jį matyti ir išmokti mintinai.

Antradienis

Perskaitykite 2 Met 20, 6 – 12 – Juozapato maldą, kurią jis ištara prieš žmones šventykloje. Prirašykite:

1. Šlovinkite Dievą už tai, kas Jis yra _____ (eil. _____).
2. Šlovinkite Dievą už tai, ką Jis padarė dėl Izraelio _____ (eil. _____).
3. Malda Saliamono šventykloje _____ (eil. _____).
4. Izraeliui iškilusios problemos _____ (eil. _____).
5. Kreipimasis į Dievą pagalbos _____ (eil. _____).
6. Savo bejėgiškumo pripažinimas ir visiškas atidavimas problemos sprendimo Dievui _____ (eil. _____).

Panaudokite šią patirtį, kai kalbėsite Dievui apie ypatingas problemas, su kuriomis susidursite šiandien.

Trečiadienis

Perskaitykite 2 Met 20, 13 – 19. Įsivaizduokite, kaip tie žmonės šlovino Dievą. Koku būdu jūs galite pašlovinti Dievą už geranoriškumą? Prisiminkite atvejį iš savo gyvenimo, už kurį šiandien jau galite padėkoti Dievui, padarykite tai dabar. Parašykite padėkos laišką Dievui už kol kas neišspręstą problemą, užklijuokite voka, kol gausite atsakymą. Atiduokite Jam savo nerimą, atiduokite Jam savo gyvenimą, atiduokite Jam savo kasdienius planus.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 2 Met 20, 20–21. Įsivaizduokite, kad jūs esate chore, kuris eina pirma Juozapato kariuomenės, šlovinančios Dievą už dovanotą pergalę. Ar pasiruošę jūs dėkoti ir šlovinti Dievą net kai girdite, kai iš jūsų tyčiojasi dėl to, kad nesielgiate kaip visi, nes jūs krikščionis.

Penktadienis

Perskaitykite 2 Met 20, 24 – 30. Nupieškite muzikinį instrumentą, kuriuo norėtumėte pašlovinti Dievą. Įsivaizduokite save amžinybėje tarp atpirktųjų grojantį tuo instrumentu ir šlovinantį Dievą už Jo mokyklą. Prašykite Dievo visada jums padėti, nes būtent Jis laimi kovas dėl jūsų.

4 pamoka

KAS DIEVAS – JEHOVA AR BAALAS?

Tyrinėjimo tekstai: 1 Kar 18, 16 – 46.

Įsimintina eilutė: „Atsiliepk man, Viešpatie! Atsiliepk man, kad ši tauta žinotų, jog Tu, Viešpatie, esi Dievas, jog Tu vėl susigrąžini jų širdis” (1 Kar 18, 37).

Pagrindinė mintis: Dievas niekada nepraranda vilties laimėti mūsų širdį.

Ar kada nors taip labai norėjote gauti kokį nors daiktą, kad dėl trokštamo rezultato išsipildymo jūs įdėjote visas pastangas ir išmėginote visas galimybes; galbūt jūs net buvote pasiruošę ko nors atsisakyti? Ar susimąstėte kada nors, kad Dievas daro viską, kas įmanoma, kad tik mus išgelbėtų, ir mes leistume Jam užimti mūsų širdyse pirmąją vietą?

Įsivaizduokite, kad gyvenate karštoje Palestinoje, kur jau trejus metus nebuvo lietaus. Išdžiūvo upės ir ežerai, sudžiūvo žolė, nėra kuo šerti galvijų, žmonės alksta ir kenčia nuo kaitinančios saulės. Izraelitai aimanuoja, bet savo kančių priežastį mato ne savo atpuolime nuo Dievo, bet kaltina tuo pranašą Eliją, kuris pasakė Ahabui, kad nebus lietaus, nei rasos, kol Dievas nepasiųs jų į žemę. Ahabas visur ieškojo Elijo, norėdamas jį nubausti. Tuo tikslu jis išsiuntė savo žmones net į kitas karalystes, bet paieškos buvo nesėkmingos.

Staiga Elijas pasirodo pats. Jis ne tik neišsigando karaliaus, bet ir atskleidė jo nuodėmes ir liepė surinkti visus Baalo pranašus ant Karmelio kalno. Izraelitai pasuko link to kalno, kad nepraleistų labai pamokančio reginio!

Priėjęs Elijas visos tautos akivaizdoje pasakė: “Ar ilgai jūs šlubuosite abiem kojom? Šiandien jūs turite pasirinkti. Kiekvienas iš jūsų kartą ir visiems laikams turi nuspręsti, kas yra Dievas: pagonių Baalas ar Viešpats Dievas?”

“Atveskite man du jaunus jautukus” – kreipėsi Elijas į netoliese stovinčių vyrų grupelę. – Aš vienintelis likęs Dievo pranašas, bet Baalas turi 450 pranašų. Aš ir jie kreipsimės į savo dievus ir pamatysime, kas atsilieps”.

Kai vyrai išėjo ieškoti jautukų, Elijas atsisuko į Baalo pranašus: “Pastatykite savo aukurus, o aš atstatysiu sugriautą mano Viešpaties Dievo aukurą. Paskubėkite ir būkite pasiruošę, kai atves jautukus.”

“Štai atvedė jautukus”, – kažkas suriko, kai gyvulius vedė pro minią. “Išsirinkite jautuką ir papjunkite jį, – paliepė Elijas Baalo pranašams. – Uždėkite jį ant malkų, bet ugnies neuždekite. Aš padarysiu tą patį”.

Kai Baalo pranašai pabaigė savo darbą, Elijas pasisuko į minią.

“O dabar išmėginsime mūsų dievus. Kiekvienas iš mūsų melsis savo dievui ir prašys jo atsiųsti ugnį. Aš tikiu, kad Tas, kuris uždegs ugnį, ir yra tikrasis Dievas. Tada mes visi Juo seksime. Leiskime Baalo pranašams pradėti pirmiems!” – pasakė Elijas.

Baalo pranašai pradėjo savo dievybei kalbėti įvairias maldas. Praėjo keletas valandų, bet malkos niekaip neužsidegė.

Elijas tarė pagonių pranašams: “Galbūt Baalas miega ar išvyko į kelionę?”

Vis garsiau pranašai rėkė, raižė save peiliais ir kardais, stengdamiesi atkreipti Baalo dėmesį. Pagaliau vėlai vakare pagonys pasidavė ir išsekę nukrito. Baalas neuždegė ugnies.

Dabar atėjo Elijo eilė. Jis vėl kreipėsi į minią:

“Prieikite arčiau, nebijokite”.

Elijas pastatė aukurą iš dvylikos akmenų, iškasė aplink griovį, papjovė jautuką ir padėjo ant malkų.

“Man reikia keturių kibirų vandens”, – pasakė jis, ir keletas žmonių išėjo vykdyti jo prašymo. Kai jie sugrižo, Elijas paliepė: “Užpilkite vandenį ant deginamosios aukos, o po to atneškite dar tiek pat vandens”.

Elijas paprašė ir trečią kartą pakartoti tą patį, ir vanduo subėgo į aplink aukurą iškastą griovį.

“Elijui nuo karščio tikriausia pasimaišė protas, – kažkas sušuko. Auka, užpilta dvylika kibirų vandens, niekada neužsidegs”.

Elijas atsistojo prie aukuro. Pakėlęs rankas, pradėjo melstis: “Dieve, šitie žmonės dėl jų išgelbėjimo turi sužinoti, kad Tu – tikrasis Dievas. Aš padariau viską, ką Tu liepei, dabar atsiliepk į mano malda, Dieve, ir atgręžk šių žmonių širdis į Save. Parodyk jiems, kad Tu kvieti juos sekti tik Tavimi”.

Tada nužengė Viešpaties ugnis ir sudegino deginamąją auką, malkas, akmenis ir žemes. Ji sugėrė ir griovyje buvusį vandenį. Tai matydami, visi žmonės puolė kniūbsti, šaukdami: “Viešpats yra Dievas! Tik Viešpats yra Dievas!”

Prasidėjo giesmių giedojimas, žmonės nuolankiai parpuolė ant kelių. Tą dieną Viešpats parodė, kad Jis yra tikrasis Dievas. Tokiu neįprastu būdu Dievas pažadino izraelitus kreipti į Jį savo širdis. Ir šiandien Jis naudoja visus įmanomus būdus, tikėdamasis užkariauti mūsų širdis.

Visą šią savaitę atminkite, kad Dievas niekada nenustoja vilties užkariauti mūsų širdis.

Sabata

Po pamaldų prieikite prie suaugusių bažnyčios narių ir užduokite jiems keletą klausimų:

1. Prisiminkite ir papasakokite, kaip Dievo malonė atsiskleidžia jūsų gyvenime?
2. Kokiu būdu piktosios jėgos trukdė stoti į Dievo pusę?
3. Kokius būdus Dievas panaudojo, kad jus patrauktų į Savo pusę?

Užrašykite šiuos patyrimus ir atsineškite į kitą Sabatos mokyklą.

Sekmadienis

Nupieškite aukurą su degančia ugnimi, užrašykite įsimintiną eilutę ir pradėkite ją mokyti. Pakvieskite Viešpatį, kad Jis vadovautų jūsų gyvenime.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Kar 18, 1 – 15.

Atkreipkite dėmesį, ką Dievas naudojo, kad išgelbėtų pranašus tuo metu, kai Jezabelė juos negailestingai naikino. Paprašykite ko nors iš senesnių žmonių prisiminti, ką žmonės išgyveno bado metu ir kaip Dievas padėjo jiems išgyventi.

Padėkokite maldoje Viešpačiui už Jo rūpestį, kad Jis pasirūpina mūsų kasdieniniais poreikiais.

Antradienis

Perskaitykite 1 Kar 18, 16 – 24. Įsivaizduokite save Elijo vietoje, kai jis vienas stovėjo prieš 450 Baalo pranašų, prieš puolusį karalių ir prieš daugelį priešiška nusiteikusių žmonių. Elijas vienas stovėjo Dievo pusėje. Prisiminkite, ar buvo jūsų gyvenime atveju, kai jūs turėjote apsispręsti stovėti Dievo pusėje, vienas prieš visus. Paprašykite Dievo jėgos ir drąsos nugalėti panašiose situacijose, nebijodami pasipriešinti draugams ir aplinkiniams. Dėkokite Dievui už tai, kad Jis žadėjo būti jūsų pusėje.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Kar 18, 25 – 29. Atkreipkite dėmesį, su koku fanatizmu ir uolumu Baalo pranašai stengėsi iškovoti pergalę. Pagalvokite, ar jums nepasitaikė, kad įnirtingai ginčijotės, stengdamiesi bet kokiais būdais iškovoti pergalę, nors širdies gilumoje suvokėte, kad jūs ne visiškai teisingi? Prašykite Dievo padėti išgirsti Jo perspėjantį nuo neteisingų poelgių balsą.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Kar 18, 30 – 35. Kuo naudojasi ugniagesiai gesindami gaisrą? Ar teko jums lyjant lietui uždegti laužą iš sušlapusių malkų? Ar greitai užsidega šlapios malkos, jei neužpiltume lengvai užsidegančio skysčio? Ar gali žmogus uždegti laužą, kai yra tiek vandens? Pamąstykite apie Dievo galybę.

Ar gali jūsų gyvenime atsirasti sunkumų, kuriuos Dievui būtų neįmanoma išspręsti? Prašykite Dievo išmokyti pasitikėti Juo bet kokiose aplinkybėse ir atminti, kad Jam nėra kliūčių.

Penktadienis

Perskaitykite 1 Kar 18, 36 – 39. Raskite Elijo maldoje frazę, kuri yra jums ypač artima, kurią jūs norite įsiminti ir panaudoti savo gyvenime. Parašykite Dievui maldą arba giesmę, pasistenkite joje atskleisti viską, ką galvojate ir jaučiate prisimindamas šio mėnesio pamokėles. Maldoje dėkokite Dievui už Jo malonę, paprašykite Jo apsaugos ir vadovavimo.

5 pamoka

BALANDŽIAI IR GARBINIMAS

Tyrinėjimo tekstai: Jn 2, 13 – 25.

Įsimintina eilutė: „... ir tarė jiems: “Parašyta: Mano Namai vadinsis maldos namai, o jūs pavertėte juos plėšikų lindyne” (Mt 21, 13).

*Pagrindinė mintis: **Parodydami pagarbą Dievo namams, mes atsiliepiame į Dievo meilę.***

Ar jūs galite prisiminti, pavyzdžiui, tokį momentą, kai jūs įeiniate į kambarį ir abstulbstate nuo to, ką pamatote? Galbūt tai buvo geras siurprizas? Prisiminkite savo būseną. O gal jūs pamatėte, kad mažasis broliukas ar sesutė išmėtė jūsų daiktus, sulaužė jūsų mėgstamą žaislą? Ką tuomet jautėte? Šios dienos istorijoje sužinosite, ką padarė Jėzus, pamatęs netinkamą žmonių elgesį šventykloje.

Petras šakėmis pakabino šieno ir pametė jį avims į ēdžias.

“Kažin kada nuveiksiu visus darbus, – sumurmėjo jis, žvelgdamas į prie jo kojų susispietusius ēriukus. Per Velykų šventę jų atsiranda dar daugiau”.

“Petrai, mums reikalinga tavo pagalba. Ateik greičiau” – pakvietė jį šventyklos kunigas Enochas.

“Taip pone, – atsakė Petras ir pagalvojo apie ožkos sūrį ir miežių paplotėlius, kuriuos įdėjo jam pietums motina. – Tikriausia ir pietų šiandien nebus”, – ištarė trindamas įdubusį pilvą.

Įmesdamas į ēdžias paskutinį šieną, Petras pasuko link turgaus kiemo. Jis prisiminė savo dvyliktąjį gimtadienį, kai tuo metu jam buvo leista dirbti šventykloje. Visą gyvenimą Petras svajojo kada nors padėti kunigams. Bet šiandien šventykla labiau panašėjo į turgavietę, nei į garbinimo vietą.

Priėjus arčiau, Petras išgirdo vis stiprėjantį, pamažu virstantį kurtinančiu, triukšmą. Braudamasis pro minią, Petras vis labiau nerimavo dėl to, kas vyko. Po ne vienos dienos kelionės piligrimai stengėsi kuo greičiau išleisti paskutinius pinigus, pirkdami aukojimui neapsakomai brangius paukščius bei gyvulius.

Tėvas visada mokė Petrą, kad kunigai turi padėti vargstantiems. O čia kunigai ir prekeiviai susivienijo, kad apgautų ir apiplėštų žmones. Diena po dienos Petras stebėjo prekeivius. Šaltis stingdė jo širdį. Tai, kas vyko šventykloje, nebuvo Dievo garbinimas.

“Petrai! Paskubėk!” – supyko Enochas, ir tas šūksnis sugražino Petrą į tikrovę. Pagaliau pasiekęs Enocho prekyvietę, jis paklausė: “Ką reikia padaryti, Enochai?”

“Paimti drachmas ir denarius už balandžius ir kurklelius. Aš negaliu susitvarkyti su tokia minia, – pasakė Enochas. – Nepamenu, kokiais metais buvo susirinkę tiek vargšų į Jeruzalę per Velykas”.

Petro akys apsitraukė rūku, kol jis ėmė pinigus ir perdavinėjo paukščius vargšų aukojimams; prakaitas tekėjo per nugarą ir jis sunkiai begirdėjo, ko prašė pirkėjai; galva svaigo nuo iš visų pusių sklindančio triukšmo.

Gavęs iš kažkokio senuko drachmą, Petras staiga išgirdo veriantį vapėjimą. Jis smalsiai pažvelgė į tą pusę, į kurią žiūrėjo senukas. Pamatytas vaizdas taip jį apstulbino, kad iš nuostabos jis net išsižiojo. Masinis jaudulys vis augo, žmonės stumdėsi ir kumščia vosi, jų veidus iškreipė pyktis.

“Kas nutiko?” – sušuko Petras prekeiviui, nesėkmingai siekiančiam prasibrauti pro minią.

Sušukęs: “Tai – Jis”, – pirklys parodė į tą pusę, iš kur pats ką tik ištrūko. Užšokęs ant prekystalio, Petras pamatė, kas nutiko. Vietoj Romos legionierių blizgančių kardų, skydų ir apsiaustų jis pamatė Žmogų su vytiniu rankoje.

“Kas Jis? – pasiteiravo Petras. – Ir kaip Jam pavyko taip sujaudinti žmones?”

Ir tada Nepažįstamasis prakalbo: “Išneškite iš šventyklos viską, kuo prekiaujate – paliepė Jis. – Tai Dievo Namai, o ne turgaus aikštė”.

Palaipsniui šventykla apsisalė nuo paukščių ir gyvulių, žmonės nustojo šūkauti. Nepažįstamasis atsisėdo, vaikai atsisėdo prie Jo kojų.

Petras prasibrovė arčiau.

“Aš turiu daugiau sužinoti apie šį Žmogų”, – pasakė jis sau. Ir pasisukęs į šalia stovinčią moterį, Petras paklausė:

“Ar žinote, kas yra tas Nepažįstamasis?”

“Aš girdėjau, kad Jo vardas yra Jėzus. Sako, Jis iš Nazareto”, – atsakė moteris.

“Nieko nebijokite, – tarė Jėzus aplinkiniams. – Aš noriu jums padėti. Dievas myli jus, bet Jis liūdi dėl to, kad su jumis taip blogai elgiasi.”

Akimirkai Petro ir Jėzaus žvilgsniai susitiko, ir Petras Kristaus žvilgsnyje išskaitė: “Petrai, saugokis, kad tų kunigų pavyzdys nenugręžtų tavęs nuo Dievo”.

Petras atsiliepė šypsena, jis suprato, kad šventykla išlieka susitikimo su Dievu vieta, nes šventykla visais laikais buvo ir išlieka vieta, pašventinta Dievo Artumo, ir jei mes Dievo namuose rodome pagarbą ir nuolankumą, vadinasi, atsiliepiame į Jo meilę.

Sabata

Viename stulpelyje surašykite viską, kas trukdo jums Dievo namuose išreikšti tinkamą pagarbą, o šalia pažymėkite, ko jums reikia, kad pakeistumėte elgesį per pamaldas. Paprašykite Dievo atleisti jums už neteisingą elgesį ir išmokyti elgtis Dievo garbinimo vietoje su derama pagarpa.

Sekmadienis

Padarykite arba nupieškite bažnyčios maketą. Parašykite įsimintiną eilutę ir pradėkite ją mokyti. Paprašykite Viešpaties priminti jums šiuos žodžius kiekvieną kartą, kai jūs ateinate į pamaldas.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 2, 13 – 15.

Kam nors papasakokite šią istoriją. Įsivaizduokite, ką pajuto Jėzus, kai atėjo į šventyklą ir pamatė turgų vietoj pamaldų. Pagalvokite, ką mato ir jaučia Jėzus, kai Jis žiūri į jus garbinimo vietoje. Paprašykite Jėzaus, kad Jis padėtų prisiminti, kad Jis yra kartu su jumis bažnyčioje.

Antradienis

Perskaitykite Jn 2, 16.

Pagalvokite, koku tonu Jėzus pabarė balandžių pardavėjus. (Jėzus kalbėjo griežtai, bet be šiurkščių ir užgaulių žodžių.) Prisiminkite, kaip jūs kalbate, kai būnate kažkuo nepatenkintas. Nupieškite balandį, pakabinkite jį matomoje vietoje, tegul jis primena jums, kad net teisingi pastebėjimai turi būti pasakyti mandagiai ir ramiai.

Paprašykite Šventosios Dvasios padėti jums rasti tinkamus žodžius tinkamu laiku ir pasakyti juos tinkamu būdu.

Trečiadienis

Perskaitykite Jn 2, 17.

Ši eilutė sutinkama taip pat ir Senajame Testamente. Pasistenkite ją surasti, pasinaudodami Simfonija arba nuorodomis, esančiomis Biblijoje. Jei jums patiems sunku tai padaryti, ko nors iš suaugusių paprašykite jums padėti. Užrašykite surastą tekstą ir atsineškite į Sabatos mokyklą.

Padėkokite Dangiškajam Tėvui už Bibliją, kuri padeda pažinti Jį ir Jo valią.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Jn 2, 18.

Pagalvokite, ką reiškia žodis "valdžia". Suraskite šio žodžio išaiškinimą aiškinamajame žodyne. Koku pagrindu vieni žmonės vadovauja kitiems? Ar jums teko būti klasės seniūnu ir ko nors reikalauti iš savo bendraklasių arba pačiam paklusti seniūno ar kito žmogaus, kuriam suteikta valdžia, reikalavimui? Kodėl žydai reikalavo Jėzaus parodyti valdžios ženklus? (Savo knygutėje išvardykite valdžios atributus (simbolius, pavyzdžiui, karaliaus skeptras, antspaudas, deputato mandatas ir t.t.). Melskitės, kad Viešpats padėtų jums priimti Jo valdžią savo gyvenime.

Penktadienis

Perskaitykite Jn 2, 19 – 22.

Atsiminkite, koku būdu išsipildė Jėzaus žodžiai, užrašyti devynioliktoje eilutėje? Simfonijos pagalba suraskite Kristaus žodžius apie tai, kad mūsų kūnai yra Šventosios Dvasios šventykla. Ar Kristus yra patenkintas jūsų kūno šventyklos būseną? Jei ne, ką jums reikėtų savyje patobulinti?

Su savo šeima apsvarstykite, kaip geriau surengti šeimos pamaldas. Sugalvokite ką nors ypatingo sabatos sutikimui. Pasidalykite savo idėjomis Sabatos mokyklos klasėje. Melskitės, kad

Jėzus padėtų jums išsaugoti švarią ir šventą jūsų kūno šventyklą, o taip pat šventumą ir pagarbą šeimos pamaldų metu.

6 pamoka

DABAR JŪS JĮ MATOTE, BET NETRUKUS NEBEMATYSITE

Tyrinėjimo tekstai: Lk 4, 16 – 30.

Įsimintina eilutė: „Kadangi Viešpats mane moko, aš Jį šlovinsiu; net naktį man širdis tai primena. Nuolatos menu Viešpaties Artumą; Jam esant mano dešinėje, niekada nedrebėsiu” (Ps 16, 7–8).

Pagrindinė mintis: Kai atsiliepiame į Dievo meilę, mūsų garbinimas susikoncentruoja į Kristų.

Ar atmenate tokias akimirkas, kai būdami bažnyčioje jautėte ypatingą Dievo Artumą? Galbūt tai vyko giedojimo, pamokslo ar kažko kito metu?

Kalėbas žiūrėjo į žmogų, kuris pakilo skaityti Raštą. Jis girdėjo kaimo gyventojų atsiliepinimus apie Jėzų, jų pasakojimus apie tai, kaip Jėzus vaikščiojo iš miesto į miestą ir gydė žmones. Dabar Jėzus vėl sugrįžo į Nazaretą, kur Jis užaugo. Rodės, šiandien sinagogoje žmonių susirinko daugiau nei įprastai. Visas miestas girdėjo, kad grįžo iš gyventojų pats žinomiausias. Dabar žmonės norėjo pamatyti, kiek pasikeitė Jėzus.

“Įdomu, ką jie pasakys apie Jėzų ir apie tai, kiek teisingos kalbos apie Jo stebuklus”, – paklausė Joelis ir stumtelėjo Kalėbą alkūne.

“Nieko apie tai nežinau. Galbūt šiandien Jis ką nors padarys ir mes išvysim stebuklą”, – atsakė Kalėbas.

Jėzus išvyniojo ritinėlj, visi sulaukė kvapą laukė, kada Jis pradės kalbėti.

Jėzus iš Izaijo knygos skaitė tą vietą, kur pranašas kalbėjo: “Viešpaties Dvasia ant Manęs, nes Jis patepė Mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliams – regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų” (Lk 4, 18–19).

Žmonės traukė tai, kad Jėzus skaitydavo Rašto eilutes. Jis kalbėjo kaip turintis didelę galią, bet tuo pačiu spinduliavo meile. Baigęs skaityti, Jėzus gražino ritinėlj ir perdavė patarnautojui. Sustingę tyloje dalyvaujantys laukė, kas bus toliau.

Jėzus nužvelgė salę ir pradėjo pamažu aiškinti perskaitytą tekstą: “Tai, kas parašyta Rašte, vyksta šiandien, nes jūs žvelgiate į Mane ir matote Žmogų, apie kurį kalbama Biblijoje”.

Žmonės prisiminė, kaip Jis jų mieste dirbo dailide, o dabar tvirtina, kad gali išgydyti jų sužeistas širdis.

Matydamas aplinkinių veidus, Kalėbas sušnibždėjo Joeliui: “Kai Jėzus aiškina Raštą, viskas tampa aišku. Kodėl kiti mokytojai nemoka taip aiškiai kalbėti?”

Bet ne visiems patiko Jėzaus paaiškinimai apie Jį Patį. Kai kurie įsiuto, nes Jis jiems tučtuoju neparodė stebuklo. Jie norėjo matyti tų stebuklą, kuriuos Kristus padarė Kafarnaume, įrodymus. Galų gale jie pažinojo šį Žmogų dar tada, kai Jis buvo vaikas.

Netikėtai vienas iš vyresniųjų pašoko ant kojų ir sušuko: “Kas jums visiems nutiko? Ar jūs neatmenate Jėzaus? Jis niekuo ne geresnis nei už vieną iš mūsų. Jis paprasčiausiai Juozapo sūnus!”.

“Būtent, būtent” – sušuko kitas vyresnysis. – Kodėl jūs sekate šiuo Žmogumi tarsi avių banda!”

“Jėzus padarė daug gero. Ką jūs pasakysite, pavyzdžiui, apie Jo išgydymus?” – kažkas paprieštaravo.

“Cha! Išgydymai? Iš kur mums žinoti, kad visos šios istorijos tiesa? – atkirto vyresniųjų vyriausiasis. – Jis Nazarete nieko nepadarė”.

Kalėbas pastebėjo, kad minia pradėjo dvejoti. Daugelis palaikė vyresnįjį. Žmonės šaukė, kiekvienas norėjo būti išgirstas. Sinagogoje buvo visiška betvarkė.

Niekas nematė, kas pirmas pagriebė Jėzų, bet daugelis pasekė jo pavyzdžiu. Stumdamas Jėzų prie durų, vyresnysis, šaukdamas garsiau už visus, atsisuko į minią ir ištarė: “Mes neleisim šiam Žmogui taip kalbėti. Atėjo laikas užbaigti Jo beprotystes. Nuvesim Jėzų prie skardžio ir numesim žemyn!”

Minia stumdėsi,ėjo per miestą link skardžio. Kažkurią akimirką pasirodė, kad atėjo Jėzaus tarnystės pabaiga. Ir visa tai vyksta būtent tame mieste, kur Jis užaugo! Triukšminga procesija pakilo prie netoli Nazareto buvusio kalno viršūnės. Bet netikėtai žmonės sustojo. Jie vienas kito klausinėjo: Kur Jėzus? Kur Jis dingo?” Jiems nebuvo duota pamatyti, kaip šalia Jėzaus stovėję sinagogoje angelai pakilo su juo į kalną ir išvedė iš minios.

Kai Nazareto gyventojai sumišę susibūrė prie skardžio krašto, jie pagaliau suprato, kad Jėzus su jais nebėra. Suglumę žmonės išsiskirstė į savo namus. Kai Jėzus gyveno kartu su jais, jie turėjo galimybę Jį pažinti iš arčiau. O kai juos pasiekė gandai apie nuostabų darbą, kurį Jis nuveikė miestą supančiuose kaimeliuose, jie turėjo galimybę juo patikėti. Bet žmonės nenorėjo patikėti, kad Jis kažkas daugiau, nei tik kaimynystėje užaugęs berniukas.

Sabata

“Tavo veidas švyti! – kartą pasakė indas vietiniui gyventojui krikščioniui. – Kuo tu jį tepi?” “Aš nesinaudoju jokiais tepalais”, – atsakė nustebęs krikščionis.

“Ne, naudojiesi, – tvirtino indas. – Jūs, krikščionys, visi naudojate priemones. Aš pastebėdavau tokį veidų spindesį visur, kur tik jus besutikčiau”.

“Gerai, atskleisiu tau paslaptį, nuo ko spindi mūsų veidai, – pagalvojęs pasakė su šypsena krikščionis. – Tai žvelgimo į Jėzų rezultatas”.

Mūsų gyvenimą labai veikia žmonės, su kuriais mes bendraujame. Mes perimame jų įpročius ir patys nepastebėdami daug kuo mėgdžiojame. Mes net perimame kai kuriuos charakterio bruožus.

Bet ypač stipriai pasikeičiame, žvelgdami į Viešpaties šlovę. Kai mąstome apie Dievo Sūnaus charakterį, mūsų gyvenimas palaipsniui panašėja į Jo.

Tik glaudus bendravimas su šventu Dievu leidžia mums įgauti sugebėjimą atspindėti tą nuostabią šviesą, kuri apšviečia mus iš dangaus.

Sekmadienis

Perskaitykite istoriją “Dabar jūs Jį matote, o netrukus jau nebematysite”.

Nupieškite savo knygutės viduryje ratą. Parašykite pagrindinį tekstą rato viduje ir išorėje. Rato viduryje parašykite Jėzus. Kiekvieną savaitės dieną, kai mokysitės įsimintiną eilutę, pieškite (arba rašykite vardą) to veidą, dėl kurio meldžiatės. Nubrėžkite linijas, sujungiančias tuos veidus (ar vardus) su rato centru.

Melskitės, kad Dievas taptų jūsų tarnavimo centru.

Pirmadienis

Perskaitykite Ps 22, 23 ir Ps 35, 18.

Apmąstykite šiuos žodžius.

Savo knygutėje užrašykite būdus, kuriais jūs galite pašlovinti Dievą. Sudarykite namų pamaldų planą ir penktadienį jas praveskite.

Abtradienis

Perskaitykite Lk 4, 14 – 16.

Pagalvokite, kaip galilėjiečiai reagavo į Jėzaus pasirodymą jų miesteliuose? Ką, jūsų manymu, reiškia “Dvasios galybė” (14 eil.)?

Nuspręskite, ką jūs darysite “savo” pamaldų metu penktadienį. Tai gali būti skaitymas, pokalbis, žaidimas ir t.t.

Trečiadienis

Perskaitykite Lk 4, 18 – 22.

Savo knygutėje užrašykite 18 ir 19 eilutes, panaudodami tokią kalbą, kuria kalbate su draugais.

Pagalvokite, ko melsitės ir kokias giesmes giedosite penktadienio pamaldose. Paprašykite savo šeimos narių jums padėti šiose pamaldose (pavyzdžiui, paprašykite brolio arba sesers paskelbti giesmių numerius).

Ketvirtadienis

Perskaitykite Lk 4, 23 – 27.

Pagalvokite, ką Jėzus bandė paaiškinti Nazareto gyventojams, pateikdamas Elijo ir Eliziejaus pavyzdžius? Ar kada nors esate sugrįžęs į miestą, kuriame gyvenote anksčiau? Ką tada jautėte?

Melskitės, kad, tyrinėjant Jo Žodį, Dievas duotų jums supratimo ir išminties.

Galutinai sudėliokite šeimos pamaldų planą. Susirinkite visą reikalingą medžiagą. Pasakykite šeimos nariams, koku laiku ir kur jūs pravesite šeimos pamaldas.

Penktadienis

Perskaitykite Lk 4, 28 – 30.

Pagalvokite, kas privertė Nazareto gyventojus taip supykti? Ar jūs būtumėte supykęs jų vietoje? Kokių būdu Jėzus išsigelbėjo nuo susidorojimo?

Atmenate, kad Dievas visada šalia ir Jis pasiruošęs įeiti į jūsų gyvenimą. Surinkite visą šeimą ir kartu praveskite šeimos pamaldas.

7 pamoka

KELIAS Į TARNAVIMĄ

Tyrinėjimo tekstai: Mk 1, 21 – 28.

Įsimintina eilutė: „Dėkodami ženkite pro vartus į Jo kiemus su šlovės giesme. Dėkokite Jam, šlovinkite Jo vardą” (Ps 100, 4).

Pagrindinė mintis: Aktyviai dalyvaudami pamaldose, mes atsiliepiame į Dievo meilę.

Ar turite mėgstamiausią mokytoją ar pastorį? Kaip manote, kodėl tas žmogus jums taip patinka? Ar sakėte jūms jam apie savo jausmus? Įsivaizduokite, kad Jėzus – jūsų pastorius.

Aaronas nenurimo ant kėdės, trukdydamas šalia sėdinčiam tėvui.

“Aš džiaugiuosi, kad mes atėjome anksčiau, – kalbėjo jis. – Negaliu patikėti, kad šiandien sinagogoje tiek daug žmonių”.

“Visas miestas ir daugelis keliauninkų atėjo paklausti Jėzaus, – atsakė tėvas. – Po to, kai Jis išgydė svarbaus aukšto pareigūno sūnų, žinios apie Jo mokymą greitai paplito po visą miestą”.

“Galbūt Jis ir šiandien ką nors išgydys”, – su susižavėjimu sušnibždėjo Aaronas.

“Galbūt, – sumurmėjo tėvas. – Bet man atrodo, kad Jėzus nedarys to, kad patenkintų minią, Jam tai nebūdinga”.

Ištempęs kaklą, Aaronas galiausiai pamatė Žmogų, kuris taip labai jį domino. Jėzus niekuo neišsiskyrė iš aplink Jį besiburiančių žmonių. Jis kaip ir visi kiekvieną savaitę lankėsi sinagogoje ir kartu su visais dalyvavo pamaldose.

“Kodėl Jėzus ilgiau pasiliko Kafarnaume?” – garsiai pasidomėjo Aaronas.

“Mūsų mieste apsilanko labai daug žmonių, – atsakė tėvas. – Greičiausia Jėzus norėjo, kad Jo žinia pasiektų kiek įmanoma daugiau žmonių. O Kafarnaumas – tam tinkamiausia vieta”.

Kai Jėzus pradėjo kalbėti, minia nutilo. Niekas nenorėjo iš Jo kalbos praleisti nė vieno žodžio. Atrodė, kad Jis kalba kreipdamasis asmeniškai į kiekvieną klausytoją. Jėzus naudojo pavyzdžius iš kasdienio gyvenimo, suprantamus Jo pašnekovams, bet tuo pačiu ir svarbius dalykus, pavyzdžiui, apie Dievo meilę Jis kalbėjo taip autoritetingai, kad buvo neįmanoma nepatikėti Jo žodžiais.

Apstulbęs Aaronas klausėsi ir gėrė Jėzaus žodžius tarsi kempinė.

“Tėti, kai Jis kalba, viskas tampa paprasta ir aišku”, – sušnibždėjo Maksimas.

“Tu teisus, sūnau, – atsakė tėvas. – Jėzus moka mokyti svarbių dalykų, pateikdamas juos aiškiai ir tiksliai”.

Apsidairęs Aaronas pamatė, kad visi žmonės atidžiai klausosi Jėzaus. Kai kurie juokėsi, kiti pritardami linksėjo galva, bet kai kas raukėsi.

“Tėve, – sušnibždėjo Maksimas, – o kodėl tie žmonės sėdi susiraukę?”

“Jie iš sinedriono, – tėvas taip pat šnibždėdamas atsakė. – Sako, kad jie seka paskui Jėzų iš miesto į miestą, rinkdami žinias apie viską, ką Jis daro”.

Jėzus pradėjo pasakoti apie Savo karaliavimą.

“Yra žmonių, tapusių šėtono kalniais, – pasakė Jėzus. – Aš nenoriu, kad kas nors būtų kalniais. Aš atėjau visus išlaisvinti”.

Netikėtai pastate nuskambėjo kažkieno šauksmas. Aaronas sustingo vietoje. Jis nieko panašaus anksčiau negirdėjo.

Iš paskutinės sinagogos eilės įpuolė žmogus. Ištiesęs rankas, tarsi mėgindamas jomis pasiekti Jėzų, jis ėjo tiesiai link Jo. Bet kai žmogus prisartino prie Jėzaus, kažkas nematomas jį atitraukė atgal. Rodėsi, jis kovoja su pikta dvasia, demonu.

“Išeik! Ko tau iš mūsų reikia? – sušuko jis nežmogišku balsu. – Tu Jėzus iš Nazareto, ar ne? Nekankink mūsų! Aš žinau, kas Tu! Tu – Dievo Šventasis!

Aaronas pažvelgė į Jėzų, ištiesusį rankas į apsėstąjį. Jo veidas vienu metu išreiškė pyktį ir gailestį.

“Nutilk ir iseik iš jo!” – paliepė Jėzus demonui.

Ir tada piktoji dvasia pakluso.

Minioje nuaidėjo susižavėjimo šūksniai: “Jūs matėte! Neįtikėtina! Kas buvo tas žmogus?”

Pakėlęs ranką ir paprašęs tylos, Jėzus tęsė pamaldas. Tą kartą jose dalyvavo visi be išimties.

Po pamaldų sinagogoje Aaronas ir jo tėvas pasuko namo. Jie svarstė, kaip gerai, kad būtent šiandien jie buvo pamaldose, kur gėris visada nugali blogį.

Sabata

Perskaitykite 1 Kor 12, 12 – 27.

Bažnyčioje Dievas kiekvienam suteikė atitinkamą vietą, kur mes galime geriausiai tarnauti Viešpačiui.

Šiuos teiginius patvirtinkite žodžiais “tiesa” arba “netiesa”:

BAŽNYČIA TAI...

1. Žmonės, kurie daro klaidas, bet stengiasi tarnauti Dievui _____.
2. Vieta, kur klaidžiojantys randa nusiramimą ir pagalbą _____.
3. Kas padeda žmonėms jų gyvenime _____.
4. Žmonių grupė, suvienyta tikėjimu Jėzumi _____.
5. Žmonių grupė, kuriai suteikta didi tarnavimo Dievui dovana _____.
6. Vieta senyvo amžiaus žmonėms, kurie susirenka paklausti nuobodžių pamokslų _____.
7. Vieta, kur geri žmonės susirenka pasidžiaugti tuo, kad jie geri _____.
8. Senas pastatas su aukštais bokštais _____.
9. Grupė nenormalių žmonių, besistengiančių sulaikyti paauglius nuo linksmo laiko praleidimo _____.

Sekmadienis

Perskaitykite istoriją “Kelias į tarnavimą”.

Padarykite arba nupieškite šventyklos vartus, po piešiniu parašykite įsimintiną šios savaitės eilutę ir pradėkite ją mokytis.

Pirmadienis

Perskaitykite Mk 1, 21–22.

Žodžiai “galia”, “autoritetas” gali turėti įvairias reikšmes. Palyginkite šių eilučių jūsų supratimą

su tokiu variantu: "Tada jie atėjo į Kafarnaumą. Kai atėjo sabata, Jėzus negaišdamas nuėjo į sinagogą. Jis praleido ten dieną mokydamas žmones. Žmonės, priešingai nei religiniai vadovai, buvo abstrulbinti tuo, ko Jis mokino užtikrintai ir tvirtai".

Antradienis

Perskaitykite Mk 1, 23 – 28 ir Jn 2, 15–16.

Jėzus panaudojo visus Savo sugebėjimus, kad pamaldos kiek įmanoma daugiau veiktų žmones. Kartu su suaugusiais aptarkite, kokius savo gabumus galite panaudoti, kad galėtumėte pilnai dalyvauti pamaldų pravedime savo bažnyčioje.

Prašykite Dievo maldoje duoti jums išminties suprasti, ką jūs galite padaryti, ir kad duotų drąsos tai atlikti.

Trečiadienis

Dovydo psalmėje 1 Met 16, 8 – 36 kalbama apie daugelį įvairių garbinimo elementų. Savo knygutėje išvardykite įvairius Dievo garbinimo būdus.

Perskaitykite 8 – 11 eilutes kaip maldą, įterpdami žodį "aš" ("Aš dėkoju Viešpačiui, aš šaukiuosi Jo vardo...").

Ketvirtadienis

Perskaitykite Ps 65, 5 ir Ps 92, 13 – 15.

Pagalvokite, kokie pažadai duoti tarnaujantiems Viešpačiui Viešpaties Namuose.

Paprašykite Dievo suteikti jums ypatingą palaiminimą, kai jūs planuosite aktyvų tarnavimą Jo Namuose.

Penktadienis

Šeimos pamaldose perskaitykite Ps 100. Skaitykite ratu po vieną eilutę, kol neperskaitysite visą psalmę.

Paprašykite kiekvieno pasidalyti įspūdžiais, ką reiškia ta psalmė (arba jei jūs vienas, parašykite savo įspūdžius savo knygutėje).

Sabatoje visi kartu pagiedokite Dievą šlovinančią giesmę.

Padėkokite Dievui už nuostabią galimybę tarnauti Jam su džiaugsmu.

8 pamoka

KAI JĖZUS JAUČIA TROŠKULĮ

Tyrinėjimo tekstai: Jn 4, 5 – 26.

Įsimintina eilutė: „Dievas yra dvasia, ir Jo garbintojai turi šlovinti Jį dvasia ir tiesa” (Jn 4, 24).

Pagrindinė mintis: Kur mes bebūtume, galime garbinti Dievą dvasia ir tiesa, atsiliepiant į Jo meilę.

Ar kada nors teko jums likti be geriamo vandens? Ar jautėte kada nors tikrą troškulį? Ši istorija apie tai, kai žmogus troško vandens ir ne tik vandens. Įsivaizduokite baisų karštį.

Dulkės debesėliais kilo iš po žydų kojų, ėjusių deginančiuose pusiaudienio saulės spinduliuose link nuostabaus Češemo slėnio. Prieš įeinant į slėnį buvo Jokūbo šulinys. Jėzus su džiaugsmu atsisėdo čia pailsėti, o mokiniai pasuko link Samarijos miesto, kad gautų šiek tiek maisto.

Po kiek laiko prie šulinio atėjo moteris. Ji turėjo ąsotį ir virvę. Ji nuleido ąsotį į šulinį, ir Jėzus išgirdo vandens pliuškenimą. Moteris tylėjo. Ji elgėsi taip, tarsi šalia nieko nebūtų, nes tuose vietovėse gyvenę žydai ir samariečiai nebendravo vieni su kitais.

Ir kai moteris jau ketino eiti, Jėzus kreipėsi į ją:

“Ar neduotum Man truputį atsigerti?”

Šiam prašymui samarietė negalėjo atsakyti. Tikras žydas niekada nepaprašytų samarietės paslaugos, bet nei vienas žmogus šiame sausringame rajone negalėjo atsakyti prašymui atsigerti:

“Kodėl Tu prašai manęs atsigerti, juk Tu žydas?” – griežtai pasakė samarietė.

Į tai Jėzus atsakė: “Jeigu tu žinotum, kas Aš toks ir ką Dievas norėtų tau padovanoti, tai tu prašytum Manęs vandens, ir Aš tau duočiau gyvybės vandens”.

Jėzui patikdavo priversti žmones susimąstyti.

Moteris ne visai suprato, ką turėjo omenyje Jėzus, bet Jo žodžiai skambėjo kaip kažkas labai svarbaus. Samarietė abejojo, nes prieš ją sėdėjo žydų keliauninkas.

“Nejau Tu svarbesnis ir galingesnis nei Jokūbas, kažkada iškasęs mums šį šulinį?” – paklausė samarietė.

Jėzus tiesiogiai neatsakė į jos klausimą. Jis atsakė taip, kad priverstė moterį susimąstyti.

“Geriantis iš Jokūbo šulinio ateis prie jo vėl ir sėmsis dar vandens. Jis negali visam laikui numalšinti žmogaus troškulį”.

Tai samarietė žinojo labai gerai. Ji nekenė kasdienio ėjimo prie šulinio, nes nesutarė su daugeliu miesto kaimynių ir jai nepatikdavo susitikinėti su jomis prie šulinio.

Jėzus tęsė:

“Vanduo, kurį tau duosiu, pripildys tave, ir tu niekada nebetrokši, nes šaltinis visada pasiliks tavyje ir neišdžius”.

Moteris dar iki galo nesuvokė, apie ką kalba Jėzus, bet suprato, kad viskas, ką Jis kalba, jai patinka.

“Viešpatie, duok man vandens, apie kurį Tu kalbi”, – paprasčiausiai paprašė samarietė. “Eik pakviesk savo vyrą, – pasakė Jis, – ir mes apie tai pakalbėsime”.

“Aš neturiu vyro”, – atsakė moteris ir pakėlė ąsotį ant peties. Ji nenorėjo apie tai kalbėti.

“Tu teisybę pasakei”, – švelniai atsakė Jis. Samarietė nuleido ąsotį ant žemės ir iš nuostabos spoksojo į Jėzų.

“Iš tikrųjų, – tęsė Jis, – tu turėjai penkis vyrus, o žmogus, su kuriuo dabar gyveni, iš tikrųjų ne tavo vyras”.

Moteris neteko žado. Iš kur Jam žinomos visos jos gyvenimo paslaptys? Ji žinojo, kad panašų jausmą jauti, kai stovi prieš Dievą.

Samarietė žinojo, kad jos gyvenimas susiklostė ne visai sėkmingai, ir ji nenorėjo kalbėti šia tema.

“Viešpatie, aš manau kad Tu esi pranašas”, – pasakė ji, nes taip ir galvojo. Bet jai vis norėjosi pakeisti temą ir neprisiminti savo problemų.

“Pasakyk man, – tęsė samarietė, – kur mes turime melstis Dievui? Jūsų žmonės vienaip sako, o mūsų kitaip”.

Jėzus nuoširdžiai kalbėjosi su moterimi, be jokio nusistatymo. Jis galvojo apie jos sielą daugiau nei apie formalumų, vertybių ir ginčijamų klausimų supratimą. Ir samarietė atsiliepė į švelnius, bet įtikinančius Jėzaus žodžius.

“Žinai, – pagaliau ji prabilo, – sako, kad greit ateis Mesijas. Aš manau, kas Mesijas esi Tu”.

Jėzus nusišypsojo, pamiršęs apie Savo nuovargį, alkį bei troškulį. Jis matė, kad samarietė pradeda suprasti, kas toks stovi prieš ją. Ir Kristus pasakė: “Tai Aš, kuris kalbuosi su tavimi”.

Štai dabar moteris pajuto, kaip gyvybės vanduo pripildo jos sielą. Palikusi prie šaltinio ąsotį su vandeniu, ji nuskubėjo į kaimą, kad pakviestų kaimynus ateiti ir pasiklausyti Mesijo.

Jėzus taip ir neatsigėrė, o moteris net neprisiminė, kad išėjo be ąsočio. Bet abu jautėsi atsigavinę.

Sabata

1. Padalykite lapą į keturias dalis. Kiekvienoje dalyje nupieškite, kaip įsivaizduojate pamaldas:

- a) pranašų laikais,
- b) izraelitų dykumoje metu,
- c) Jėzaus Kristaus dienomis,
- d) mūsų dienomis.

2. Skirkite šią savaitę specialų laiką susitikimui su Jėzumi (susitikimas su Jėzumi _____ val.)

Sekmadienis

Perskaitykite istoriją “Kai Jėzus jaučia troškulį”.

Perskaitykite pagrindinį tekstą (Jn 4, 24). Pasistenkite paaiškinti draugui, kur, jūsų nuomone, yra pagrindinė garbinimo “dvasia ir tiesa” esmė.

Prašykite Dievo padėti jums laikytis jūsų asmeninių religinių pareigų šiai savaitei grafiko.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 7, 37 – 39, Apr 21, 6 ir 22, 17.

Apklauskite mažiausia tris suaugusius ir išsiaiškinkite, ką reiškia jiems “gyvybės vanduo”.

Knygutėje užrašykite savo pareigas ir būkite pasiruošę papasakoti apie tai Sabatos mokykloje kitą savaitę.

Antradienis

Perskaitykite Jn 4, 4 – 12.

Kaip manote, ką pajuto moteris, kai Jėzus paprašė jos gerti? Ar ji buvo išsigandusi, supykusi, įžeista, kokius jausmus ji dar jautė? Ką jūs pajustumėte arba padarytumėte, jei nepažįstamas kreiptųsi į jus su prašymu?

Prašykite Jėzaus padėti jums teisingai atsiliepti į žmonių prašymus.

Trečiadienis

Perskaitykite Jn 4, 13 – 15; Ps 63, 2 ir 42, 2.

Pagalvokite, ką iš tikrųjų reiškia žodžiai “gyvybės vanduo”, kurį Jėzus pasiūlė moteriškai. Ką, moteriškės manymu, Jis jai pasiūlė?

Suraskite ką nors, kas nori gerti, ir pasiūlykite puodelį vandens.

Paprašykite Jėzaus padėti jums priimti tai, ką Jis jums siūlo.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Jn 4, 16 – 20.

Kaip jūs manote, ką pajuto moteris, kai Jėzus pasakė jai apie jos vyrą? Kokia buvo jos reakcija? Ką būtų galėjęs pasakyti jums Jėzus, norėdamas parodyti, kad jus pažįsta?

Melskitės, kad būtumėte pasiruošę duoti teisingą atsakymą, kai Dievas paprašys ką nors padaryti.

Penktadienis

Perskaitykite Jn 4, 21 – 24.

Ką, jūsų nuomone, Jėzus turėjo omenyje, kai pasakė: “Tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa”? Kaip jūs galite garbinti Dievą dvasia ir tiesa?

Savo knygutėje sudarykite sąrašą žmonių, su kuriais galite pasidalyti Jėzaus meile. Prie kiekvieno vardo parašykite, kaip jūs tai darysite.

Prašykite Dievo padėti jums tarnauti Jam ir vesti pas Jį artimuosius.

DRAUGYSTĖS STRĖLĖS

Tyrinėjimo tekstai: 1 Sam 20 sk.

Įsimintina eilutė: „Tada Jehonatanas tarė Dovydui: “Eik ramybėje, nes mudu abu esame prisiekę Viešpaties vardu, tardami: “Tebūna Viešpats su manimi ir su tavimi, su mano palikuonimis ir tavo palikuonimis amžinai” (1 Sam 20, 42).

Pagrindinė mintis: Mes galime pasitikėti draugais ir juos gerbti, visa tai pagrindžiant vieningais tikslais ir vertybėmis.

Ar teko jums kada nors naudotis slaptais ryšiais? Ar mokytis šifro? Ar turite slaptą bendravimo būdą su savo geriausiu draugu? Du Biblijos veikėjai elgėsi taip pat prieš daugelį metų.

“Tėve! – prisipažino dvylikametis Saliamonas. – Aš taip supykau ant Kezijo. Aš daugiau nenoriu būti jo draugu”.

Man skaudu tai girdėti, – atsakė karalius Dovydas. – Leisk, papasakosiu tau vieną istoriją prieš tai, kai tu galutinai apsispręsi”.

Saliamonui visada patikdavo klausytis tėvo pasakojimų, todėl jis įsitaisė patogiai.

“Jaunystėje turėjau draugą, kurį vertinau labiau nei savo vienuoliką brolių”, – pradėjo Dovydas.

“A, tu kalbi apie Jehonataną”, – pertraukė Saliamonas tėvą.

“Teisingai. Aš sutikau Jehonataną po kovos su Galiotu, ir nuo to laiko mes tapome gerais draugais”.

“Aš niekada negyvenau rūmuose, – tęsė Dovydas, – man teko mokytis daugelio dalykų. Jehonatanas padėjo man visus tuos naujus dalykus, kurių anksčiau nebuvo mano gyvenime, įsisavinti. Bet draugystė nebūna vienpusė, pats žinai”.

“Ką tu tuo nori man pasakyti?” – susidomėjo Saliamonas.

“Aš nenorėjau gauti tik iš Jehonatanos gerumą, – paaiškino Dovydas, – bet norėjau už gera atsakyti jam geru”.

“Ką tu galėjai duoti karaliaus sūnui? – nusijuokė Saliamonas. – Tu buvai paprastas piemuo”.

“Tavo teisybė, – sutiko Dovydas. – Bet aš galėjau padovanoti jam pačią geriausią dovaną – tikrą draugystę. Kartu mes padarėme daug dalykų. Man ir Jehonatanui tai buvo dideli žygdarbiai. Bet jo tėvas Saulius nelabai mane mėgo. Nors iš pradžių aš jam patikau, bet vėliau karalius ėmė mane įtarinėti. Saulius neleido Dievui veikti jo gyvenime, todėl pradėjo nepasitikėti daugeliu artimų žmonių. Aš pakliuvau į jų tarpą.

“Vadinasi, tau nelengva buvo draugauti su Jehonatanu”, – susimąstęs pasakė Saliamonas.

“Kažkuria prasme taip. Bet tikri draugai nepasiduoda, net kai jų kelyje iškyla sunkumų, – atsakė Dovydas. – Laikas nuo laiko mums reikėjo saugotis. Po to, kai Saulius pasiuntė keletą savo žmonių mane nužudyti, aš supratau, kad su Jehonatanu negalėsime atvirai susitikinėti”.

“Ir ką tu darei?” – paklausė Saliamonas.

“Aš pasiunčiau Jehonatanui žinutes ir paprašiau susitikti. Kai jis atėjo, aš jam viską paaiškinau, kad jo tėvas bando mane nužudyti. Aš turėjau slėptis po to, kai pasimatysiu su savo šeima.

Mes su draugu nusprendėme taip: kai Saulius pastebės mano dingimą iš šeimos šventės, Jehonatanas pasakys, kad jis man davė leidimą. Jei Saulius neprieštaraus, Jehonatanas supras,

kad aš saugus. Jei karalius įsius, Jehonatanas įsitikins, kad aš teisus ir kad Saulius stengiasi mane sunaikinti”.

“Ir kuo viskas pasibaigė?” – nerimavo Saliamonas iš smalsumo.

“Saulius taip įsiuto, kad metė ietį į savo sūnų Jehonataną.

“Bet sugrįžkime prie mūsų plano, – Dovydas pasislinko arčiau Saliamono. – Mes nusprendėme, kad Jehonatanas išeis į laukus, tarsi norėdamas pasitreniruoti šaudyti iš lanko, o aš ten slėpsiuos. Jehonatanas paleis strėlę į akmenį ir iš to, ką jis pasakys savo ginklanešiui, aš suprasiu, ar aš saugus, ar man gresia pavojus”.

“Na, toliau, toliau!” – nekantriai pareikalavo Saliamonas.

“Jehonatanas padarė viską taip, kaip planavome. Supratęs, kaip supyko tėvas, jis nuėjo ten, kur aš slėpiausi. Paleidęs strėlę, jis ištarė slaptus žodžius, dėl kurių mes iš anksto susitarėme. Po to Jehonatanas pasiuntė ginklanešį namo, o aš išėjau iš slėptuvės ir mes galėjome pasikalbėti”.

“Ir ką pasakė Jehonatanas?” – labai tai norėjo sužinoti Saliamonas.

“Jehonatanas pasakė, kad žino apie mano ketinimą tapti kitu Izraelio karaliumi. Bet jis taip pat norėjo, kad jam pažadėčiau, jog, jei kas jam atsitiks, aš pasirūpinsiu jo šeima iki gyvenimo pabaigos. Mes abu žinojome, kad galbūt niekada daugiau nebepasimatysime. Bet mes pažadėjome visada, kas beatsitiktų, išlikti draugais. Tada aš paskutinį kartą mačiau Jehonataną gyvą.”

“Ir jūs išpildėte savo pažadus likti draugais, net jei bus labai sunku”, – pasakė giliai susimąstęs Saliamonas.

“Taip, – linktelėjo Dovydas. – Tau reiks labai stengtis, kai įgysi draugą, kuris myli Dievą ir Jam tarnauja, kad jūsų santykiai tęstųsi kiek įmanoma ilgiau. Jums reikia elgtis vienas su kitu pagarbiai ir sąžiningai. Ir kai ateis sunkūs laikai, jūs įveiksite visus išbandymus, o tu neprarasi savo draugą”.

“Aš manau, yra keletas dalykų, kuriuos reikėtų apsvarstyti su Kezija, – nusprendė Saliamonas. – Jis per daug geras draugas, kad leisčiau jam išeiti!”

Sabata

Istorija

Ernestas Šeltonas, žymus keliautojas, ruošėsi ištyrinėti Pietų ašigalį ir norėjo į pagalbinius su savimi pasiimti ištikimą draugą, pavarde Vildas. Šis draugas praeitose ekspedicijose užsirekomendavo kaip labai patikimas žmogus, ir Šeltonas ieškojo jo, kad pakviestų keliauti su juo ir šį kartą. Bet Vildo niekur nebuvo, niekas nežinojo, kur jis. Vieni sakė, kad jis lyg tai išvyko medžioti į Afriką, kiti – į Australiją, bet visi tikino Šeltoną, kad surasti Vildą neįmanoma, ir geriau tegul Šeltonas keliauja į Pietų ašigalį vienas. Šeltonas atsakė: “Aš esu tikras, kai tik Vildą pasieks žinia, kad aš važiuoju, jis atskubės ir važiuos su manimi, kur tik panorėsiu”. “Nieko panašaus”, – atsakė mokslininko pažįstami. Bet vakare pas tyrinėtoją atvyko pasiuntinys, padavė jam vizitinę kortelę ir pasakė, kad apačioje laukia svečias. Šeltonas pažvelgė į kortelę ir perskaitė vardą: “Georgas Vildas”. “Tai jis! – sušuko iš laimės tyrinėtojas. – Tučiuojau įleiskite jį pas mane!” Įėjo Vildas, draugai apsikabino, atsisėdo ir visų pirmiausia, ko paklausė Šeltonas, tai: “Kaip tu sužinojai, kad aš vykstu į Pietų ašigalį?” Vildas atsakė: “Aš medžiojau Afrikoje labai geroje kompanijoje, netikėtai prie mūsų prisijungė dar vienas žmogus. Pasirodo, jis pažinojo tave ir žinoje apie tavo ketinimus vykti į Pietų ašigalį. Aš viską mechiau ir štai aš prieš tave! Kada mes išvykstam?”

Kaip manote, ar Vildas pasielgė tikrai draugiškai? Jis nelaukė, kol jį pakvies, bet žinodamas, kad bus reikalingas, atvyko tučiuojau.

Viešpats žino apie mūsų poreikius anksčiau nei mes paprašome, ir pasiruošęs padėti ir atsiliepti bet kuriuo metu. Jis – tikrasis ištikimasis žmonių Draugas.

O ar jūs stengiatės iškart atsiliiepti į savo artimųjų, draugų ar tėvų poreikius? Ar jiems reikia ilgai laukti, kol jūs atsiliiepsite?

Prašykite Jėzaus, kad Jis padėtų jums išsiugdyti savybes, tinkamas vadinti jus tikru draugu, o būtent: pasiruošimą suteikti pagalbą, jei kas pakliuvo į bėdą, jautrumą, dėmesingumą, dvasinį dosnumą ir nesavanaudiškumą bei kitas savybes.

Sekmadienis

Perskaitykite istoriją “Draugystės strėlės”.

Užrašykite įsimintiną eilutę (1 Sam 20, 42) ant popieriaus lapo ir įforminkite jį kaip tikrą dokumentą.

Kartokite šią eilutę kiekvieną dieną visą savaitę.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Sam 20, 1 – 10.

Knygutėje savais žodžiais aprašykite įvykius. Atsakykite į klausimą: “Jei būtumėte Jehonatano vietoje, kaip jūs pasielgtumėte?”

Suraskite knygoje arba paklauskite artimųjų apie tokios draugystės, kaip Dovydo ir Jehonatano, pavyzdžius.

Antradienis

Perskaitykite apie Dovydo ir Jehonatano planus 1 Sam 20, 11 – 23. Atkreipkite dėmesį į žodžius, patvirtinančius, kad Dievui buvo skiriama ypatinga vieta šiame plane. Kokius bendrus tikslus nusibrėžė Dovydas ir Jehonatanas?

Su vienu iš artimų draugų sudarykite jūsų bendrų tikslų sąrašą.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Sam 20, 24 – 33 tai, kas vyko tarp Sauliaus ir Jehonatano. (Jn 4, 13 – 15; Ps 63, 2 ir 42, 2.)

Pagalvokite, ką jautė Jehonatanas, matydamas savo tėvo elgesį?

Pakalbėkite su suaugusiu krikščioniu apie veiksmus, kuriuos jūs laikote neteisingais. Jūs galite nervuotis ir gėdytis, bet labai svarbu tuo su kuo nors pasidalyti.

Prašykite Jėzaus padėti jums būti pakankamai stipriais, kad kiekvienoje situacijoje žengtume teisingus žingsnius.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 20, 34 – 40.

Sudarykite knygutėje trijų ar keturių geriausių draugų sąrašą. Prie kiekvieno vardo parašykite dvi priežastis, kodėl šis žmogus yra jūsų draugas.

Padėkokite Dievui už savo draugus. Pasakykite jų vardus.

Penktadienis

Perskaitykite istorijos pabaigą 1 Sam 20, 41–42.

Parašykite draugui laišką, padėkokite jam už paramą ir už tai, kad jis yra jums tikras draugas.

Prašykite Dievo padėti jums būti tokiu pat sąžiningu ir jautriu draugu, koks jums yra Jėzus Kristus.

VERTAS PAGARBOS

Tyrinėjimo tekstai: 1 Sam 24 sk.

Įsimintina eilutė: „Gerbkite visus, mylėkite brolius, bijokite Dievo, gerbkite karalių” (1 Pt 2, 17).

Pagrindinė mintis: Mes su pagarba ir dėmesingumu elgiamės su kitais žmonėmis, nepaisant to, kaip jie elgiasi su mumis.

Ar pažįstate vaikus, kurie nuolat kabinėjasi, įsivelia į ginčus, muštynes? Ar jūs stengėtės atsakyti tuo pačiu?

Ilgus mėnesius Dovydas ir jo būrys slėpėsi nuo karaliaus Sauliaus; tekdavo nuolat budėti, saugoti pasienio miestą nuo filistinų. Kartą Dovydas aplankė Jehonataną, bet jie negalėjo nei žingsnio žengti, kad šnipai nepraneštų apie juos Sauliui.

Karalius Saulius žinojo, kad Dievas pasirinko kitu karaliumi Dovydą. Jis norėjo, kad Izraelį valdytų tik jo palikuonys. Kartą kažkas vėl pasiuntė Sauliui žinianešį pranešti, kur Dovydas apsistojo. Žinianešio teigimu, Dovydas ir jo žmonės sustojo En Gedžio dykumoje.

Saulius su savimi pasiėmė tris tūkstančius karių ir išėjo ieškoti Dovydo. Po varginančios kelionės per kalnus ieškant priešo, Saulius atėjo prie avidžių... ten buvo ola ir įėjo Saulius į ją nusilengvinti.

Tuo tarpu Dovydas ir jo vyrai taip pat buvo pasislėpę toje oloje. Ola – tai gera priebėga, bet į ją įėjus, lengva pakliūti į spąstus. Bet Dievas saugojo Dovydą ir ten.

Netikėtai įėjimas į ola patamsėjo – į ją įėjo vienišas keliauninkas. Dovydo žmonės gerai įsižiūrėję pažino karalių Saulių. Po to jie pasakė Dovydui, kad čia pasireiškė Dievo ranka. “Dievas pasakė, kad atiduos karalių Saulių į tavo rankas, – nerimavo kariai, – tai tavo šansas su juo susidoroti”.

Dovydas jų klausėsi ir apgalvojo jų žodžius. Taip, Dievo vedimu Saulius atsidūrė jo rankose, bet ar teisinga pažeminti karalių?

Dovydo žmonės vis dar stengėsi įtikinti savo vadovą, kad tokiose aplinkybėse matoma Dievo ranka. Galiausiai Dovydo kantrybė baigėsi.

Atsargiai prisėlinęs, Dovydas atsidūrė šalia Sauliaus. Jis ištiesė ranką, atsargiai nupjovė gabalėlį medžiagos nuo karaliaus apsiausto ir lėtai apsisukęs, nusliūkino atgal. Visi, išlaikydami tylą, laukė, kol karalius Saulius išeis iš olos.

“Pažiūrėkit, ką aš padariau, – širdgėliška sušuko Dovydas, kai išėjo karalius. – Aš suplėšiau Sauliaus apsiaustą! Dar niekada nebuvo toks nepagarbus!”

Kariai nesupratę žvelgė į Dovydą. Apie ką jis kalba! Karalius Saulius mėgino nužudyti Dovydą, o jis sielvartauja dėl to, kad suplėšė karaliaus apsiaustą. Nepaisant meilės ir susižavėjimo savo vadovui, jie negalėjo jo suprasti.

Dovydas iššoko iš olos ir sušuko nueinančiam Sauliui:

“Mano viešpatie!”

Karalius Saulius lėtai apsisuko. Jis pamatė nusilenkusį žemai prieš jį jaunuolį. Dovydas nuolankiai kalbėjo:

“Kodėl tu klausei, kai žmonės kalbėjo: „Dovydas ketina tave pražudyti”? Šiandien tu įsitikinai, kad Dievas patikėjo man tave, ir aš galėjau tave užmušti. Visi aplink mane ragino tave užmušti, bet

aš negalėjau to padaryti su Dievo pateptuoju”. Ir Dovydas lėtai pakėlė ranką. Jo pirštai laikė karaliaus apsiausto medžiagos skiautę.

“Ar matai šį gabalėlį skraistės? Aš buvau pakankamai arti prie tavęs, kad jį nupjaučiau nuo tavo apsiausto”, – ištarė Dovydas.

Karalius pasižiūrėjo į savo apsiaustą. Įsitikinęs, kad tai dalis jo skraistės, Saulius vėl pažvelgė į nusilenkusį Dovydą. Akimirka šiluma užliejo jo širdį, ir jis suprato, koks buvo neteisingas Dovydui. “Aš žinau, vieną dieną tu tapsi karaliumi, – susimąstęs pasakė Saulius. – Tu, Dovydai, daug teisesnis nei aš. Kas girdėjo apie žmogų, kuris leistų savo priešui pabėgti nuo mirties, kaip tu padarei šiandien?”

Saulius kalbėjo ir gerai įsivaizdavo, kas galėjo įvykti.

“Dovydai, pažadėk man, – pareikalavo Saulius, – kad, tapęs karaliumi, būsi geras mano šeimai”.

Bet jam nevertėjo kalbėti to jaunuoliui, žinojusiam, kad su visais žmonėmis reikia elgtis su pagarba ir dėmesingumu, nepaisant jų elgesio su jais.

Sabata

Perskaitykite istoriją “Vertas pagarbos”.

Sekmadienis

Padarykite plakatą su įsimintina eilute (1 Pt 2, 17).

Pradėkite šią eilutę mokytis.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Sam 24, 1 – 4.

Pagalvokite, ar galite prisiminti atvejį iš savo gyvenimo, kai jums norėjosi atkeršyti? Ką jūs padarėte? Ar jūsų sprendimas buvo teisingas?

Perskaitykite Rom 12, 10 ir Fil 2, 3.

Savo knygutėje parašykite savo nuomonę apie šias eilutes. Kaip jos derinasi su supratimu atkeršyti?

Antradienis

Perskaitykite 1 Sam 24, 5 – 7.

Kaip manote, kodėl sąžinė kamavo Dovydą? Pastebėkite, jis sąžiningai pripažino, kad pasielgė neteisingai. Kaip klostosi įvykiai, kai mes patys juos kontroliuojam ir nepatikim jų Dievui?

Knygutėje pasistenkite aprašyti savo jausmus, kai jus kamuoja sąžinė.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Sam 24, 8 – 15 ir Pat 25, 6.

Suraskite mažiausia du būdus, kuriais Dovydas šiose eilutėse parodė pagarbą Sauliui. Kaip Dovydas išpildė Pat 25, 6?

Suaugusių paklauskite, kam ir kokią rodo pagarbą. Pasidomėkite, ar jie norėtų, kad ir jiems būtų rodoma pagarba. Jei taip, tai koku būdu.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 24, 16 – 22. Atkreipkite dėmesį į 17eil.

Atkreipkite dėmesį į tai, kaip Dievo Dvasia palietė Sauliaus širdį. Kurį laiką jis gailėjosi ir susitaikė. Kokia jūsų reakcija, kai kas nors parodo jūsų klaidas?

Prašykite Dievo padėti jums priimti ir teisingai naudoti Jo siunčiamus pamokymus.

Penktadienis

Perskaitykite Kun 19, 32; Lk 14, 10 ir Mt 7, 2 (antra dalis). 12.

Knygutėje parašykite laišką Dievui, papasakokite, ką jūs pajutote, kai perskaitėte Jo žodžius ir šią istoriją.

Prašykite Jo, kad Jis padėtų jums suprasti, kaip gyvenime naudoti šioje pamokoje gautas žinias.

11 pamoka

KILNIAŠIRDIŠKUMAS IR TEISINGUMAS

Tyrinėjimo tekstai: 1 Sam 25, 1 – 35.

Įsimintina eilutė: „Žmogau, jis tau pasakė, kas gera ir ko iš tavęs reikalauja Viešpats: tik daryti, kas teisinga, mylėti ištikima meile ir nuolankiai eiti su savo Dievu” (Mch 6, 8).

Pagrindinė mintis: Kadangi mes visi esame Dievo vaikai, todėl turime vienas su kitu elgtis sąžiningai ir teisingai.

Ar kada nors su jumis elgėsi neteisingai, nepagarbiai? O ar jūs su kitais esate taip pasielgęs? Kadangi mes visi esame Dievo vaikai, mes turime vienas kitam rodyti dėmesį ir pagarbą.

Dovydas ir jo žmonės vis dar gyveno dykumoje. Netoli jų piemenys ganė tūkstantį ožkų ir tris tūkstančius avių. Dovydas ir jo žmonės saugojo juos nuo laukinių žvėrių ir plėšikų. Dėka stiprios apsaugos, piemenys ramiai vykdė savo darbą.

Po to atėjo laikas piemenims pasikeisti. Jie parginę gyvulius į šeimininko Nabalą dvarą. Nabalas buvo labai turtingas, bet ne labai geras žmogus, jis buvo labai išdidus bei turėjo ir daugelį kitų blogų savybių. Nabalas mėgo skaudinti. Net ir pats vardas Nabalas, reiškiantis “kvailys” ir “bejausmis”, labai jam tiko.

Dovydui kaip ir visada trūko maisto atsargų ir jis nusprendė dešimt žmonių pasiųsti pas Nabalą. Dovydas liepė kalbėti savo žmonėms su Nabalu mandagiai ir pagarbiai, visų pirma palinkėti jam ir jo namams ramybės, paaiškinti, kad jie gerai saugo kaimenes ir be šeimininko leidimo nepapjovė nei vienos avies.

Nabalas neįvertino to, ką dėl jo padarė Dovydas ir jo žmonės. Jis galvojo tik apie savo gerovę ir netroško su kuo nors dalytis net menkiausia savo turto dalimi.

“Kas toks Dovydas? – suriko Nabalas. – Iš kur man žinoti, kad šie žmonės nėra pabėgę vergai? Kodėl turėčiau jiems ką nors duoti?”

Dovydo žmonės sugrįžo į stovyklą tuščiomis ir viską pranešė vadovui. Dovydas supyko.

“Ruoškitės mūšiu”, – sukomandavo.

Nabalas ne tik teisingai neatsilygino, bet dar ir įžeidė jį. Dovydas nesiruošė tai atleisti. Keturi šimtai vyrų pasuko link Nabalą namų, du šimtai liko saugoti stovyklą.

Tuo tarpu vienas iš Nabalą tarnų, sutikęs Dovydo žmones dar dykumoje, skubiai pasuko pas Abigailę, gražią ir išmintingą Nabalą žmoną.

“Šeimininke, – pasakė jis. – Dovydas pasiuntė savo žmones parodyti mūsų šeimininkui savo pagarbą, o jis juos įžeidė. Dovydo žmonės padarė mums daug gero. Visą tą laiką, kol ganėme kaimenes, niekas nedingo. Dovydo žmonės buvo tarsi didelė mus saugojanti siena. Prašau, ar negalėtumėte jūs ką nors padaryti? Aš bijau, kad šiems namams nutiks kažkas baisaus”.

Abigailė suskubo darbuotis. Ji turėjo taikdarės patirties, nes Nabalas jau turėjo daugelį priešų.

Pasukusi į virtuvę, ji pradėjo rinkti produktus: du šimtus kepalų duonos, du maišus vyno, penkias keptas avis, trisdešimt septynis litrus pagruzdintų grūdų, šimtą kekių razinų ir du šimtus plokštinių iš figų. Kiek jai reikės asilų, kad visa tai nugabentų? Abigailė nenusiramino, kol visa tai nebuvo išsiųsta Dovydui.

Dovydas ketino jau eiti į Nabalo valdas ir prieš kelią pasakė savo žmonėms: “Koks tikslas saugoti Nabalo piemenis ir kovoti su jo priešais! Aš ketinu sunaikinti visus, ką surasime šeimininko valdose!”

Kelyje Dovydas pamatė sunkiai pakrautų asilų karavaną. Ant vieno iš asilų jojo graži moteris. Pastebėjusi besitartinantį prie jos Dovydą ir jo žmones, ji sustabdė karavaną, nulipo nuo asilo ir nusilenkė iki žemės.

Dovydas taip pat sustabdė savo žmones ir žengė link Abigailės.

“O, Dovydai, – pasakė ji. – Tai tik mano kaltė. Aš apgailėstauju, kad nemačiau žmonių, kuriuos tu atsiuntei. Čia dovanos tau ir tavo žmonėms. Mes dėkojame tau už viską, ką tu padarei dėl mūsų tarnų ir mūsų kaimenių. Prašau, priimk visa tai ir grįžk namo; ir nedaryk to, dėl ko ateityje galėtum apgailėstauti. Aš žinau, Dievas tave laimina. Nesunaikink svetimo turto ir neliek kraujo be reikalo”.

Dovydas įdėmiai žvelgė į prieš jį stovinčią moterį. Jos žodžiuose buvo prasmė. Malonus elgesys ir teisingas Abigailės poelgis įtikino jį nenubausti Nabalo. Žinoma, Dovydas pasikarščiavęs galėjo padaryti klaidą ir pasielgti su Nabalu be jokios pagarbos ir dėmesio, bet jis nusprendė perduoti Nabalo likimą į Viešpaties rankas, kaip pasielgė ir su Sauliumi.

“Dėkoju tau, Abigaile, už vaišes, – pasakė Dovydas. – Vyk namo ramiai. Aš tave išklausiu ir pasikliausiu tavo patarimu”.

Dovydas ir jo kariai priėmė atvežtas Abigailės dovanas su dėkingumu ir pasuko atgal į stovyklą.

Tą vakarą Abigailė nieko nepasakė apie tai, kas įvyko, Nabalui, nes jis buvo labai girtas. Abigailė tai padarė kitą rytą, o Nabalas taip išsigando, kad jį ištiko širdies smūgis. Per dešimt dienų jis numirė. Sužinojęs apie Nabalo mirtį, Dovydas pasidžiaugė, kad paklausė Abigailės patarimo ir atidavė viską į Dievo rankas.

Sabata

Pasidalykite savo įspūdžiais iš šios pamokos vakarinėse šeimos pamaldose.

Sekmadienis

Perskaitykite istoriją “Kilniaširdiškumas ir teisingumas”.

Ant popieriaus lapo nupieškite dvi pėdas, kurios bus jūsų, ir dvi didesnes pėdas, kurios bus Dievo. Virš piešinėlio parašykite įsimintiną eilutę. Pakabinkite piešinį savo kambaryje.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Jn 4, 11 – 19.

Užrašykite knygutėje šias eilutes savo žodžiais. Vietoj žodžių “mes” ir “mūsų” panaudokite “aš” ir “mano”.

Paprašykite Dievo jums parodyti, ką reiškia šios eilutės jūsų gyvenime.

Antradienis

Perskaitykite 1 Sam 25, 2 – 17.

Sudarykite minimų šiose eilutėse charakterių sąrašą ir kiekvieną įvertinkite. Kaip manote, ar Dovydo reakcija buvo natūrali? Kodėl? Nemanote, kad ir Nabalo elgesys buvo natūralus? Kodėl?

Paprašykite Dievo suteikti jums gerumo ir teisingumo dvasią elgiantis su kiekvienu, net su savo broliais ir seserimis.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Sam 25, 18 – 22.

Šiose eilutėse nupieštas nesupratimo ir sumaišties vaizdas abiejose stovyklose. Nupieškite piešinį arba nubraižykite jų veiksmų grafiką.

Prašykite Dievo padėti jums suprasti kitus taip, kaip Jis supranta jus.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 25, 23 – 31.

Karšta Abigailės kalba įtikino Dovydą „neprasidėti“ su Nbalu. Kokius keturis pagarbius veiksmus atliko Abigailė?

Prašykite Dievo padėti jums parodyti kitiems supratimą ir pagarbą.

Penktadienis

Perskaitykite 1 Sam 25, 32 – 35.

Prieš jus Dovydo atsakas į Abigailės kalbą. Kokia būtų jūsų reakcija, jei kas nors ateitų jus atkalbėti nuo jūsų suplanuotų veiksmų? Koks buvo Dovydo atsakymas?

Dėkokite Dievui už draugus krikščionis ir už šeimą, kuri padeda jums prisiminti tai, kad su kitais žmonėmis reikėtų elgtis teisingai ir pagarbiai.

12 pamoka

APGAULĖ, UŽTRAUKUSI MIRTĮ

Tyrinėjimo tekstai: 2 Sam 11 sk.

Įsimintina eilutė: „Melagingos lūpos pasibjaurėtinos Viešpačiui, o kas ištikimai elgiasi, tas Jam patinka” (Pat 12, 22).

Pagrindinė mintis: Mes pagarbiai elgiamės su kitais žmonėmis, jei sakome jiems tiesą ir neišnaudojame savo tikslams.

Ar jūs norėjote ko nors taip labai, kad galėtumėte dėl to sumeluoti? O iš to, ką gavote, ar pajutote tikrą džiaugsmą? Ar buvo taip, kad jūsų melas išaiškėdavo?

Buvo vasara – karalių karo žygių metas. Izraelitai kovojo su amonitais. Kol Joabo vadovaujama armija buvo apgulusi priešų miestą, Dovydas sugrįžo į Jeruzalę.

Kartą Dovydas negalėjo užmigti, jis atsikėlė ir pradėjo vaikštinėti ant rūmų stogo. Antroje gatvės pusėje jis pamatė besimaudančią gražią moterį. Dovydui norėjosi apie ją sužinoti daugiau, ir jis pasiuntė tarną apie ją sužinoti daugiau.

Tai buvo Urijo, vieno iš drąsiausių ir ištikimiausių Dovydo karių, žmona Batšeba. Dovydas pasiuntė tarną atvesti Batšebą ir praleido su ja naktį, o po to pasiuntė namo.

Netrukus Batšeba pranešė Dovydui, kad ji laukiasi. Dovydas sutriko. Jis suprato, kad pasielgė niekingai, bet viešai bijojo prisipažinti apie savo nuodėmę, nes įstatymas skelbia, kad paleistuvaujantis turi būti nuteistas mirti. Jei tai sužinotų Urija, jis galėtų atimti gyvybę net pačiam karaliui. Dar blogiau, jis galėtų sukelti žmones maištui.

Nenorėdamas pripažinti savo bejėgiškumo ir kreiptis į Dievą, Dovydas nusprendė savo jėgomis išsisukti iš padėties. Jis iškvietė Uriją iš karo lauko, kad jis keletą naktų praleistų su savo žmona. Karalius tikėjosi, kad niekas niekada nesužinos, nuo ko pagimdys Batšeba.

Dovydas pasiuntė žinią Joabui: “Atsiųsk man Uriją Hetitą”. Kai Urija atvyko į rūmus, Dovydas

apsimetė, kad nori išgirsti apie kovos eigą. Jį išklausęs, karalius liepė jam eiti namo, nusiprausti ir pailsėti.

Bet Urija nėjo namo. Jis praleido naktį kartu su savo tarnais prie karaliaus rūmų vartų. Kai šita žinia pasiekė Dovydą, jis paklausė Urijo: “Kodėl nėjai namo ir nemiegojai savo lovoje?”

Ištikimas kareivis Urija pasakė: “Aš negalėjau grįžti namo ir džiaugtis namų šiluma tuo metu, kai Joabas ir visi kiti kariai yra kovos lauke”.

Dovydas dar kartą pamėgino Uriją išsiųsti namo. “Pasilik mieste dar vieną dieną, tu, tikriausia, pavargai, – primygtinai prašė karalius. – Pavakarieniauk su manimi”. Vakarienių metu Urija pasigėrė, bet vis tiek nėjo namo. Tokiu būdu Dovydo planas nepavyko.

Rytą Dovydas parašė Joabui raštą ir pasiuntė jį kartu su Urija į stovyklą. Rašte buvo parašyta: “Pasiųsk Uriją ten, kur kova bus ypač sunki, o po to nuo jo atsitraukite, kad jį užmuštų”. Kuo labiau Dovydas ketino paslėpti savo melą ir savarankiškai pašalinti jo pasekmes, tuo jo melas tapo baisesnė.

Joabas padarė taip, kaip jam liepė. Kai izraelitų armija apgulė miestą, jis pasiuntė Uriją į pačią pavojingiausią kovos vietą. Buvo užmušta keletas žmonių, jų tarpe ir Urija.

Greitai karalius Dovydas gavo dar vieną žinią. Žinianešys atnešė jam pranešimą apie kovą. Joje buvo kalbama, kad armija labai arti prisiartinė prie miesto sienų, o priešų lankininkai galėjo šaudyti ir nužudyti izraelitus. Joabas nurodė žinianešiui: “Jei Dovydas supyks dėl praradimo, pasakyk jam, kad tarp mirusių yra ir Urija Hetitas”.

Žinianešys papasakojo apie kovos įvykius, o Dovydas su juo nusiuntė tokį atsakymą: “Kalavijas užmuša tai vieną, tai kitą. Sustiprink atakas ir sunaikink miestą”.

Dovydas manė, kad jam pavyko nuslėpti nuodėmę. Po atitinkamo gedėjimo dėl Urijo, Batšeba tapo Dovydo žmona. Tuo metu, kai Dovydas pasikliovė savo jėgomis ir išmintimi, jo svetimavimas buvo paslėptas melu, o po melo sekė žmogžudystė. Dovydas tapo kitu žmogumi, ne tokiu, koks jis buvo dykumoje persekiojamas Sauliaus, kai visiškai pasikliovė Dievu.

Sabata

Paprašykite tėvų su jumis pasidalyti jų patirtimi apie apgaulės pasekmes.

Sekmadienis

Perskaitykite istoriją “Apgaulė, užtraukusi mirtį”.

Nupieškite dideles lūpas, parašykite ant jų pagrindinį tekstą, iškirpkite paveikslėlį ir pakabinkite ten, kur jį bus galima matyti visą savaitę.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Pirmadienis

Perskaitykite 2 Sam 11, 1 – 13.

Apgalvokite situacijas, kuriose jūs jautėte stiprų išmėginimą nepaisyti nuodėmės arba paslėpti tai, ką padarėte. Kas tose istorijose atliko pagrindinį vaidmenį ir kodėl?

Paprašykite Dievo duoti jums išminties ir jėgos pasielgti teisingai.

Antradienis

Perskaitykite 2 Sam 11, 14 – 26.

Savo knygutėje nurodykite, kiek kartų ir kokiais atvejais Dovydas galėjo pakeisti savo pirminį sprendimą. Koks būtų rezultatas, jei Dovydas būtų teisingai pasirinkęs kiekvienu iš šių momentų? Kokie, jūsų manymu, buvo kariuomenės vado santykiai su Dovydu?

Pasimelskite už savo bažnyčią ir už valstybės vadovus, kad ir jie pažintų Dievą kaip asmeninį Gelbėtoją ir Jo vadovaujami gyventų.

Trečiadienis

Perskaitykite 2 Sam 12, 1 – 9.

Ką jūs manote apie Natano veiksmus? Kaip manote, ar Dovydas būtų taip pat reagavęs, jei Natanas būtų iš karto apkaltinęs jį nusidėjimu? Kokia būna jūsų reakcija, kai vienas žmogus pasielgia su kitu žmogumi neteisingai?

Su kuo nors iš suaugusiųjų aptarkite jūsų santykius su tais, kurie ką nors apkalba. Kuo apkalbos skiriasi nuo to, ką padarė Natanas dėl Dovydo nuodėmės?

Ketvirtadienis

Perskaitykite Mk 12, 31.

Savo knygutėje parašykite laišką, tarsi adresuotą naujam draugui, ir paaiškinkite, kokius jūs norėtumėte matyti jūsų draugiškus santykius.

Paprašykite Dievo padėti jums būti gerais draugais.

Penktadienis

Perskaitykite Pat 12, 19 – 22.

Pagiedokite šiems žodžiams pritaikydami žinomą melodiją arba sukurkite naują.

Perskaitykite Iz 33, 15–16.

Sugalvokite ir savo knygutėje užrašykite reklaminių skelbimų tokiam žmogui, kuris apibūdintas šiose eilutėse.

Pasidalykite savo giesme arba reklaminiu skelbimu su savo artimaisiais šios dienos šeimos pamaldose.

13 pamoka

ATGAILAUTI IR GAUTI ATLEIDIMĄ

Tyrinėjimo tekstai: 2 Sam 12 sk.

Įsimintina eilutė: „Tada išpažinau Tau savo nuodėmę, nebeslėpiau savo kaltės. Tariau: „Išpažinsiu savo nusikaltimus Viešpačiui“, – ir Tu, atleisdamas man nuodėmę, pašalinai kaltę” (Ps 32, 5).

Pagrindinė mintis: Kadangi Dievas mums atleidžia, mes galime atleisti sau ir artimiesiems.

Ar jūs kada nors prašėte Dievo jums atleisti, bet ir po atleidimo ir toliau jautėte kaltės jausmą? Pagalvokite apie Dovydo, kaip žmogžudžio ir svetimautojo, patirtį. Įsivaizduokite, ką jis jautė.

Karalius Dovydas ir Izraelis laimėjo kovą su amonitais. Dovydas vedė našlę Batšebą, besilaukiančią kūdikio. Kūrį laiką Dovydas manė, kad jis vis dar yra toks pat išmintingas ir galingas valdovas, koks ir visada buvo. Jis nuslėpė savo nuodėmę dėka žmogžudystės. Ir atrodo, kad niekas apie tai nežinojo, išskyrus Joabą, Batšebą ir jį patį.

Bet praėjo kiek laiko ir per turgaus aikštę pradėjo skliti kalbos.

“Ar žinote, kad naujoji karalienė Batšeba jau nėščia? O juokingiausia, kad jos buvusį vyrą Uriją pasiuntė į akivaizdžią mirtį, į patį kovos įkarštį?”

“O taip, kaip tik po to, kai jį buvo pasikvietęs Dovydas. Ką gi, po tokių “gero” karaliaus Dovydo darbelių aš mažiau jaudinuosi dėl savo mokesčių”, – kalbėjo jie.

“Jei visa tai tiesa, tai karalius Saulius, palyginus su Dovydu, buvo angelas”, – kalbėjo kiti.

Dovydo mėginimas nuslėpti savo nuodėmę užtraukė nepagarbą pačiam Dievui. O Dievas per daug mylėjo Dovydą, kad leistų jam eiti blogio keliu. Tad Dievas pasiuntė žinianešį, norėdamas atkreipti Dovydo dėmesį. Dievas pasirinko pranašą Nataną perduoti karaliui žinią. Natanas buvo pakankamai drąsus, kad paskelbtų karaliui papeikimą, net jei Dovydas jį būtų pasiuntęs mirti. Bet Natanas buvo taip pat gudrus. Jis pradėjo savo kalbą nuo pasakojimo, kuris be abejo turėjo patikti Dovydui.

Natanas papasakojo apie vargšą, turėjusį mylimą avelę, kuri jam buvo tarsi vaikas. Vargšas valgydino ją nuo stalo, leisdamas jai gerti iš savo puodelio ir net leisdamas miegoti su juo vienoje lovoje. O po to turtuolis, akylai saugodamas savo kaimenes, norėdamas pamaitinti svečią, liepė papjauti tą avelę, iškepti ir paduoti pietums.

Dovydas, kaip Natanas ir tikėjosi, šią istoriją išgirdęs įsiuto.

“Turtuolis užmokės savo gyvybę, – paskelbė Dovydas. – Jis turi atiduoti vargšui keturis kart daugiau. Jis negailestingas!”

Natanas pažvelgė Dovydui tiesiai į akis ir ištarė:

“Tu esi tas žmogus!”

Ir perdavė Dovydui Dievo siųstą žinią. Dovydo reakcija buvo tokia, kokios tikėjosi Viešpats. Karalius vienu akimirksniu suvokė, kaip giliai jo poelgiai įskaudino Dangiškaį Tėvą, kuris išrinko ir laimino jį visus praėjusius metus. Dovydas piktai pasielgė su Urija, Batšeba, Joabu ir visa Izraelio tauta, bet svarbiausia, jis suteikė skausmo Dievui. Dovydas iš tikrųjų nuliūdo.

Dovydas pats paskelbė tam turtingam žmogui iš palyginimo nuosprendį. Mirtis už mirtį. Bet Natanas užtikrino karalių, kad Dievas jam atleido ir jam nereikės mirti, bet kaip bausmę jis neteks vaiko, kurį greit pagimdys Batšeba.

Dovydo širdis buvo sudaužyta. Jis verkė. Jis nuplėšė nuo savęs karališkus rūbus, puolė kniūbsčias ant žemės ir meldė Dievo pasigailėti vaikelio. Vėl ir vėl patarėjai ateidavo ir įtikinėdavo karalių atsikelti ir pavalgyti su jais, bet Dovydas atsisakydavo maisto. Ir vis dėlto vaikelis mirė.

Tarnai bijojo pasakyti apie tai Dovydui. Jei karalius taip sielvartavo sužinojęs apie vaikelio ligą, tai sužinojęs apie jo mirtį, gali padaryti kažką baisaus. Tarnai vaikščiojo aplink karalių ant pirštų galiukų ir tarpusavyje kalbėjo pašnibždomis.

Pagaliau Dovydas pastebėjo juos ir paklausė:

“Jis mirė?”

“Taip, valdove, jis mirė”, – su baime atsakė tarnai.

Dovydas galėjo ir toliau verkti, kankintis kaltės jausmu už skausmą, kurį suteikė tiek daugeliui žmonių ir pačiam Dievui. Bet Dovydas pažinojo Dievą. Jis žinojo, kad Dievas jam atleido ir pasigailėjo jo, suteikė jam jėgų tiesiai žvelgti į žmonių akis ir tęsti savo veiklą. Dovydas atsikėlė, giliai įkvėpė, apsiliko karaliaus drabužius ir paprašė paruošti maisto.

Dovydo nuodėmės pasekmės pasiliko visam laikui, jos niekur nedingo. Bet Dievas jam atleido. Jis ne tik atleido Dovydui, bet jį ir laimino. Batšeba pagimdė kitą vaikelį, Saliamoną, kuris buvo mylimas Dievo, ir vieną dieną tapo pačiu išmintingiausiu iš kada nors gyvenusiu karalių.

Sabata

Jei jūsų santykiai su kuo nors įtempti, pasistenkite juos sutvarkyti pagal šios dienos receptą.

Sekmadienis

Perskaitykite istoriją “Atgailauti ir gauti atleidimą”.

Iš popieriaus lapo iškirpkite kaukę. “Veidrodiniu būdu” parašykite ant jos įsimintiną eilutę. Pritvirtinkite virvutę taip, kad galėtumėte užsidėti kaukę, žvelgti į save veidrodyje ir perskaityti eilutę.

Kiekvieną dieną užsidėkite kaukę ir skaitykite eilutę garsiai. Pradėkite mokyti eilutę.

Pirmadienis

Perskaitykite Ps 51, parašytą Dovydo po to, kai pranašas Natanas atskleidė jo nuodėmę.

Pabraukite psalmėje tuos sakinius, kurie pasirodė jums ypatingai reikšmingi.

Kaip manote, ar Dovydui buvo atleista šios maldos metu? Kokios eilutės gali patvirtinti jūsų atsakymą?

Maldoje panaudokite tas eilutes, kurias šiandien pasibraukėte.

Antradienis

Perskaitykite Ps 32, 1 – 4.

Kai kurie autoriai tvirtina, kad Dovydas šiose eilutėse apibūdino savo jausmus prieš atgailavimą. Ar galite prisiminti savo kaltės jausmą koku nors atveju?

Savo knygutėje aprašykite, ką jūs jautėte, kai Šventoji Dvasia pabudindavo jūsų sąžinę ir atvėrė jums, kad kai kurie jūsų veiksmai yra netinkami ir jums reikia atleidimo. Apibūdinkite, ką jūs jautėte po to, kai paprašėte Dievo atleidimo.

Trečiadienis

Perskaitykite Ps 32, 6–7.

Eilutės labai panašios į giesmę "Tu – mano Priebėga". Pagiedokite šią giesmę patys sau ar pamaldų metu. Jei šios giesmės nežinote, 7 eilutei pritaikykite kokią nors žinomą melodiją (arba sukurkite savo).

Papasakokite Dievui, ką jūs jaučiate perskaitę šią eilutę.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Ps 32, 8–9.

Savo knygutėje nupieškite pažabotą arklį arba mulą, kad sau primintumėte, kaip Dievas nenori valdyti jūsų.

Prašykite Dievo patraukti iš jūsų širdies bet kokį užsispyrimą.

Penktadienis

Perskaitykite Ps 32, 10–11.

Kaip manote, ar tokie žodžiai, kaip "teisus", "pasitikintis Viešpačiu" ir "doros širdies" susiję su žmonėmis, kurie nepadarė nieko blogo? Ar jie susiję tik su tais, kurie priėmė atleidimą? Paaiškinkite savo atsakymą knygutėje.

Pagalvokite, koku būdu jūs labiausiai išreiškiate džiaugsmą. Padarykite ką nors tokio, kas būtų jūsų džiaugsmo išraiška. Pasakykite Dievui, kad tai darote dėl Jo, dėkodami už Jo nesikeičiančią meilę ir atleidimą.